

Sepatoe Roesak

Blad voor de Sobats

II – 6 R.I.en T-Brigade

april/mei 2013

Leden reünie- en nazorgcommissie **2-6 R.I. T-Brigade.**

Voorzitter/secretaris,.

Alsmede redactie en layout Sepatoe Roesak

Mevr. Marianne Pragt-Lankhuizen,

Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon : 010-4382758 of 06-25278220

E-mail **marianne.lankhuizen@gmail.com**

Voor adreswijzigingen, jubilea, overlijden en telefonisch contact .

Website **www.sepatoeroesak.nl**

Penningmeester en redactionele **ondersteuning:**

De heer Joop Pragt,

Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon: 010-4382758

E-mail: **jooppragt@hetnet.nl**

Verzorging drukwerk:

De heer Theo Eversen,

Hoofdstraat 151a, 6432 GB Hoensbroek

e-mail: jopieeversen@hotmail.com

Coördinator nazorg:

Mevr. Marijke de Jong,

Dr.Zamenhofstraat 47, 3112 ZJ Schiedam

e-mail: **mellanion@hotmail.com**

Ontvangstcomité reünie:

Mevr. Jos Buijs- Letens,

Nic.Pecstraat 8

4681 AC Steenberg

e-mail: **j.letens@home.nl**

Voor donaties en giften:

ABN-AMRO rekeningnr. 97.21.38.021

t.n.v. reünie- en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade. te Hoogvliet

**De gezichten bij de namen van
de reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T- Brigade.**

Marianne Pragt- Lankhuizen
voorzitter/secretaris
Redactie en lay-out Sepatoe Roesak

Joop Pragt.
Penningmeester
Redactionele ondersteuning

Theo Eversen
verzorging drukwerk

Marijke de Jong
coördinator nazorg

Bob Pragt
reüniefotograaf

Jos Buijs-Letens
ontvangst reünie

Sepatoe Roesak april/ mei 2013

Inhoud:

De commissie in foto's	Blz. 1
Inhoud	Blz. 2
1948- 2013 65 jaar terug!	Blz 3
Van de redactie / een kleine overpeinzing	Blz 4
Van de voorzitter/secretaris Marianne	Blz 5 - 6
Van penningmeester Joop , vermelding van donaties	Blz 7-9
Verjaardagen, e-mailgroep en website.	Blz 10
Reacties	Blz 11
De beklimming van de berg Merbaboe door Jan Wijers .	Blz 12-13
Uit het dagboek van Johan Cats 2-6 RI	Blz 14-15
Afscheid door A.M. Schouten , hospik 2-6 R.I	Blz 16-17
Herinneringen van Ltn. Verhulst , 3-2-6 RI	Blz 17
Uit de aantekeningen van Sjean Krijnen , 2-6 R.I	Blz 18-19
Indië-bus, gedicht.	Blz 20
Herdenking 7 dec. divisie te Schaarsbergen	Blz 21-22
Lodewijk Adrianus Walenboer , (2-2 RVA), overleden	Blz 23-25
Ben Maas 5 RS overleden	Blz 25-27
Fotoalbums en boeken ophalen bij Ger Walenboer	Blz 27-28
Cor van de Westen , 2-6 RI, overleden	Blz 28-30
Op bezoek bij sobat Jan van de Broek , 1 RS	Blz 31-36
Mijn ruiters door Frans van Buren	Blz 36-39
Op de thee bij John Kamerling , 411 GRG.2	Blz 39-44
Winters bezoek aan Conny v.d. Wiel , 2-6R.I.	Blz 44-50
Met ereteken door de sneeuw naar Pieter Renting	Blz 51-52
Bij Francis Pennings-Heeswijck op bezoek.	Blz 52-56
60 jaar getrouwd Gerrit Gleijm (en echtgenote)	Blz 56
Adrianus (Arie) Aalburg , 31 ^e HUPVA, overleden	Blz 57
Koos de Ruijter 2-6RI onderscheiden	Blz 58-59
Op de thee bij mevr. Bep Clavan	Blz 60-62
Wietze Westerhof , soldaat 1 ^e klas, 2 ^e Cie. 2-6 R.I.†	Blz 63-66
Commando-overdracht in Schaarsbergen	Blz 67-69
Op bezoek bij Gerrit van Soomeren , 5 ^e genieveld Cie.	Blz 70-74
Brief van een moeder aan militair	Blz 75
Passagierslijst Johan van Oldenbarnevelt (aanvangsgedeelte)	Blz 76
Foto-pagina	Blz 77
Overleden sobats	Blz 78
Korte mededelingen	Blz 79-80

18 mei 1948 - 18 mei 2013
2-6 R.I.
65 jaar terug!!

Beste Sobats,

Allereerst moet ik iets rechtzetten. U hebt op bladzijde 3 van het decembernummer Sepatoe Roesak allen kunnen lezen, hoe wij u een goed en gezond 2012 hebben toegewenst. Vanzelfsprekend wensen wij u dat ook toe voor het **jaar 2013**.

Heel hartelijk dank aan iedereen voor alle fijne reacties op het decembernummer 2012. Het is **hartverwarmend** om zoveel reacties te mogen ontvangen.

Nu ligt er voor u weer een omvangrijke Sepatoe Roesak. Dit keer van april/mei 2013.

Het was winter! Die duurde en duurde maar. Eindeloos lang. Om dol van te worden. Voor mij als redacteur eigenlijk ook wel ideaal. Ik had meer tijd om aan dit boekje te werken.

Ik hoop dan ook dat het resultaat weer naar uw zin is.

Een enkeling vindt de inhoud een beetje **te veel**. Maar u hoeft natuurlijk **niet ineens** het hele boekje uit te lezen. Wij proberen u van zoveel mogelijk **gevarieerde informatie** te voorzien. Veelal met medewerking van u! U stuurt regelmatig kopij naar ons op. **Joop** corrigeert en adviseert met een kennersoog. En **Theo** is gewoon **een kanjer**. Met een paar ferme klappen op de super nietmachine weet hij nog steeds de dikke Sepatoe Roesak vast te nieten! We zijn nu alweer gezamenlijk bezig voor de **reünie** op **zaterdag 28 september 2013 in Vught**. Tot ziens!

Veel leesplezier!

Redactie:
Marianne Pragt- Lankhuizen
Met redactionele ondersteuning: Joop Pragt

Als je de hulp van een ander accepteert,
betekent dat niet dat je gefaald hebt.
Het betekent dat je er niet alleen voor staat.

Beste sobats,

Het is voor **2-6 R.I.** nu **65 jaar** geleden dat het overgrote deel van de **OVW-ers** van dit bataljon, op **18 mei 1948** bij Nederland aankwam en op **19 mei** weer voet op Nederlandse bodem zette! Iets wat wij als commissie niet ongemerkt voorbij willen laten gaan. Ik ben mij bewust dat meerdere onderdelen van de **Tijgerbrigade** ook aanspraak kunnen maken op dit jubileum. Het navolgende is dus ook voor **u** van toepassing.

Reeds velen van de **OVW-ers** zijn ons ontvallen, kort, langer of lang na de thuiskomst. Voor velen van u is het, zeer zeker in de beginperiode na thuiskomst, niet meegevallen om zich weer aan te passen in de **maatschappij**. Nederland zat niet echt op u te wachten. U werd **beoordeeld** en **veroordeeld** vanwege uw diensttijd in Indië. Het waren voor sommigen moeilijke tijden, voor anderen in het geheel niet. Zij pikten met gemak het 'oude' leven weer op.

Voor zover ik kan beoordelen vanuit de gesprekken met u, de brieven van u en de bezoeken aan u, heeft uiteindelijk iedereen **zijn plaats** in de maatschappij weer gevonden. Een leven opgebouwd, al dan niet getrouwd, kinderen gekregen, opleidingen gevolgd, maar allen kunnen terugkijken op een vol, **goed en arbeidzaam** leven. **No nonsens**, gewoon aanpakken en niet zeuren. Brood moest er op de plank dus handen uit de mouwen.

Uw ervaringen die u meebracht vanuit Indië, die hebben uw generatie gevormd. De **kameraadschap**, het kunnen aannemen en **uitvoeren van orders**, het **aanpakken**, op elkaar kunnen **vertrouwen**, kortom uw **tijgermentaliteit** heeft u gebracht tot wat u hebt bereikt in uw leven.

U leefde uw leven met de intentie dat u zich moest laten gelden voor de vele **kameraden** die u in Nederlands Indië moest achterlaten. **Zij** gaven **het grootste offer**. Hun leven. Een leven dat ver van huis werd beëindigd. U mocht verder, u keerde terug. U leefde uw leven, met in het achterhoofd dat zij **niet ter vergeefs** zijn achtergebleven. U leefde een klein deeltje ook **hun** leven. Door hen niet te vergeten, met door te zetten en door te **herdenken** en te **gedenken**. Dat gedenken doen we dit jaar **twee maal**. Nu, in dit voorwoord en in delen van dit boekje.

Maar natuurlijk staan we niet alleen in woorden stil bij de thuiskomst van 65 jaar geleden.

Wij zullen ook tijdens de reünie op **28 september in Vught** met nadruk stil staan bij dit bijzondere feit. Wat er precies allemaal gaat gebeuren hangt gedeeltelijk ook af van het budget. Wij gaan deze dag in ieder geval extra speciaal maken. Zorg dus dat ook u erbij bent!

Welkom thuis, sobat!

'Johan van Oldebarnevelt' in Nederlandse thuishaven.

LET OP !! Doorgeven van adreswijzigingen:

**Secretariaat reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I., T-Brigade,
Marianne Pragt-Lankhuizen,**

**Schakelpad 12,
3192 JH Hoogvliet.**

Tel: 010-4382758 (kan antwoordapparaat zijn, spreek dan duidelijk uw naam en telefoonnummer in.)

Of mobiel: **06-25278220.**

Het is een beetje laat, maar de commissieleden willen eenieder bedanken die kerst- en nieuwjaarswensen hebben gestuurd naar het secretariaat. We hebben onze postbode Ine een kerstkrans gegeven voor het bezorgen van al die extra post.

Getekend:

*De voorzitter/secretaris
Marianne Pragt-Lankhuizen.*

Van de penningmeester

Welkom thuis Tijgerbrigade veteranen.

Zo moet ik deze mededelingen als penningmeester beginnen. Het is de rode draad die door deze **Sepatoe Roesak** loopt.

Voorzitter Marianne kwam vorig jaar tot de ontdekking dat het dit jaar **65jaar** geleden is dat de eerste militairen (OVW- ers) terug kwamen uit **Nederlands Indië**. Het was geen rozengeur en maneschijn bij thuiskomst. Er was aan alles gebrek, het land was begonnen aan de **wederopbouw**. In veel gevallen was armoede troef. Wat dat betreft kunnen we ook nu meespreken. De mensen van toen worden nu weer getroffen door een tekort. Velen van u hebben het al gemerkt aan het **(gekorte) pensioen** en **AOW** waarvoor u tijdens uw naoorlogs werkzaam leven hebt betaald. En dan komt die penningmeester van de reünie en nazorgcommissie 2-6R.I., T- Brigade ook nog een **financieel verhaaltje** doen!

Ik kan er niet omheen beste sobats. U hebt er **recht op** te horen wat er met uw financiële bijdragen gebeurt. In het december nummer heeft u het **financiële jaarverslag** kunnen zien. Het is, hoewel wij alleen maar werken vanuit subsidies en donaties, toch een mooi bedrag wat in kas is. De reünie en nazorgcommissie 2-6R.I., T-Brigade vraagt geen contributie. **Alle TIJGERS** zijn welkom. Ook zijn de **vrijwillige donaties** van u van harte welkom. Zelfs noodzakelijk! Zonder uw bijdragen komen we niet ver. De **Tijgerveteranen** verkeren in de gelukkige situatie dat veel supporters hun bijdrage geheel op vrijwillige basis leveren.

Deze mensen kunnen we niet genoeg bedanken. Zo denk ik aan onze zeer actieve boekjesdrukker **Theo Eversen**, die, uit respect voor zijn vader, **Carel Eversen**, de helaas al overleden 2-6R.I.- er, en alle andere veteranen, o.a. dit prachtige boekje voor u drukt. Ook **adjutant Paul Boes** en zijn assistente **korporaal 1 Mara Kelders** leveren een **enorme en kostbare ondersteunende bijdrage**. Tel daarbij dan nog de mensen die hun vrijwillige bijdrage leveren voor, tijdens en na de reünie. Deze mensen vinden het een eer om u te mogen helpen bij het in stand houden van de contacten met uw mede veteranen. Ik zou graag al die namen opschrijven maar de voorzitter (**Marianne**) zegt: **verantwoording van de financiën**, anders komen we weer ruimte te kort in het boekje! Daarom begin ik maar. De commissie heeft weer enkele donaties van u mogen ontvangen.

Hier volgen de donaties welke in de periode na 1 december 2013 zijn ontvangen.

Donaties 1 december 2012 tot en met 4 april 2013:

Datum	Naam donateur		Plaats	Bedrag
dec	Sinterklaas		Hoensbroek	€ 50,00
20 dec	Mevr. Hiddes , wed	2-6 RI	Zoetermeer	€ 25,00
2 jan	C. Breur	2-2 RVA	Capelle a.d. IJssel	€ 50,00
3 jan	J. Schrauwen	4-6 RI	Oirschot	€ 20,00
4 jan	A. Olckers	2-7 RI	Noordwijkerhout	€ 20,00
8 jan	A.de Nijs	2-6 RI	Nieuw Vossemeer	€ 50,00
11 jan	J. Eijden	4-6 RI	Vught	€ 15,00
16 jan	D. Kok	2-13 RI	Deventer	€ 20,00
16 jan	P. Renting	2-6 RI	Eindhoven	€ 40,00
24 jan	J.Janssen	5 RS	Mook	€ 65,00
18 feb	Anonieme gift contant		Bij ons bekend	€ 50,00
18 feb	Y.Saenger dochter	2-6RI	Dordrecht	€100,00
	nalatenschap vader Lou			
5 mrt	C. Tishauer	2-7 RI	Purmerend	€ 25,00
2 april	Stichting Veteranen	5-5 RI	Vriezenveen	€100,00
4 april	Fam. J. de Ruijter	2-6RI	Rotterdam	€ 5,00
4 april	Jutta Merling		Utrecht	€ 50,00
	dochter †2-6 RI			

bijeengebracht door Tijgers voor Tijgers € 685,00

Het zijn **financieel moeilijke tijden**, voor ons land, maar zeker ook voor de sobats. Toch blijft u doneren. Hartelijk dank daarvoor. Wij proberen uw stortingen zo goed en zuinig mogelijk te besteden voor u.

Een overzicht van deze donaties leert ons dat er o.a. schenkingen zowel **anoniem** als ter **nagedachtenis** worden gedaan. Zelfs de in ons Nederland **welbekende Sinterklaas** laat regelmatig in Hoensbroek een presentje achter! Ook is het opvallend dat van alle Tijgeronderdelen donaties binnen komen.

De verbroedering tussen de Tijgers viert hoogtij!

U hebt weer een mooi bedrag bijeengebracht.

Enkele sobats hebben **de gratis treinkaartjes**, welke door het **Veteranen Instituut** beschikbaar worden gesteld aan de veteranen, aan ons opgestuurd. Wij maken daar gebruik van met onze bezoeken aan zieke of minder mobiele veteranen, kazernes, bijwonen van crematies of begrafenissen. Het gebruik door ons van die kaartjes scheelt weer in de kas!

Op **5 april 2013** is er **€1916,63** op rekening. Daarvan hebben we al **€1500,-** gereserveerd voor de **reünie van 28 september 2013 in Vught**. **Voorzitter Marianne** vindt dat **u, oudere veteraan**, recht hebt op **een prima verzorgde reünie**. Daarom zijn aan **de kazerne in Vught** weer enkele eisen gesteld, o.a.:

- * **De bezoekers moeten aan tafel bediend worden.**
- * **U moet niet in de rij hoeven te staan voor consumptie of maaltijd.**
- * **Er moet ruimte voldoende zijn voor rolstoelen, rollators en moeilijk ter been zijnde veteranen.**
- * **Ook moet de parkeerplaats vlakbij zijn en er moet voldoende parkeergelegenheid zijn.**

Op dit moment is er dus **€ 416,63** over om te besteden. Er zijn weer nieuwe artiesten benaderd, waaronder 'De Sunshine Soldiers'. Zij zullen u verrassen!

Prijzen, voor de wereldberoemde, voor de **TIJGERVETERANEN gratis TIJGERLOTERIJ**, worden aangeschaft. Ook de gewone loterij wordt weer formidabel met werkelijk prachtige prijzen. Maar, **zonder uw bijdragen kan dit werk voor de sobats niet gedaan worden.**

Natuurlijk blijven wij proberen ook elders financiële steun te krijgen. Vanzelfsprekend vertrouwen wij er op dat **ook u** het mogelijk blijft maken ons werk voor de Indië veteranen te blijven doen.

Wij rekenen op u, zoals u op ons mag rekenen.

Voor alle duidelijkheid vermeld ik hier nogmaals het rekeningnummer van de

Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I., Tijger- Brigade.

ABN-AMRO, rekeningnummer 97.21.38.021
tnv.: Reunie- en nazorgcommissie 2-6R.I.,
T-Brigade te Hoogvliet.
o.v.v. donatie

Getekend:

De penningmeester, **Joop Pragt**

Verjaardagen

De sobats die in de afgelopen maanden jarig zijn geweest hebben bijna allemaal weer kunnen rekenen op een gezellig babbeltje met Marianne op hun verjaardag. Is dit bij u niet gebeurd, dan heeft Marianne u niet kunnen bereiken. Geeft u daarom alsnog uw **juiste telefoonnummer** door? Het maakt het contact leggen met u makkelijker.

EMAILGROEP 2-6 RI Tijgerbrigade.

Alle Tijgers kunnen zich aanmelden voor de emailgroep.

Blijf in contact met elkaar!

Sjar Buys:	j.letjens@home.nl
J(Jan) A.van Erp	erp00411@planet.nl
A.(Ad)vanHooijdonk	advanhooijdonk@hotmail.nl *)
Sjra Hovens	sjramienhovens@gmail.com
H. (Huib)Kers	huibertkers@telenet.be
MariannePragt Lankhuizen	marianne.lankhuizen@gmail.com
A.(Antoon) Mathijssen	a.mathijssen@onsneteindhoven.nl
Sjaak Niessen en Thijs Berben	niessenneer@home.nl
B.(Bart)Poorte	bpoorte@live.nl
Wim van Raaij	ginyvanraaij@gmail.com
K.(Koos) de Ruiter	koos.laurie@upcmail.nl
A.(Arie, broer van) Treffers	a.treffers@versatel.nl
M.(Men) van de Wetering	a.wetering811@upcmail.nl

*) [nieuw emailadres.](#)

www.sepatoeroesak.nl

Hebt u **geen computer**, vraag dan eens aan uw kinderen, kleinkinderen, vrienden of burens voor u **www.sepatoeroesak.nl** aan te klikken. U zult verbaasd zijn over alle nieuwtjes en informatie die u op het scherm ziet verschijnen.

Er is zelfs grote kans dat **u** daar op een of meerdere foto's staat!

Enkele van de vele bij secretariaat binnengekomen reacties

Meteen na het verschijnen van de Sepatoe Roesak van december belde **mevrouw Helmons** Marianne heel geëmotioneerd op.

*“Ik ben zo onder de indruk van het verslag naar aanleiding van het overlijden van mijn man **Govardus Helmons (2-6RI)**. Ik ben heel dankbaar dat er zoveel aandacht aan besteed is. Graag wil ik u ook bedanken voor uw aanwezig zijn tijdens de crematieplechtigheid en de door u gehouden toespraak.”*

Na een begripvol gesprek wenste Marianne haar nog heel veel sterkte met de verwerking van het verlies van haar man.

28-1-2013

Geachte mevrouw,

*Wij zijn gisteren thuisgekomen uit **Italië**. Hebben het stukje uit 't blad van de sobats gelezen over mijn vader **G.B.M. van Rooij**.*

Mooi geschreven! Enorm bedankt, ook namens mijn moeder. Wij hadden nog een overlijdenkaart willen sturen, maar we wisten niet zo gauw waar naar toe.

Met vriendelijke groet,

Mevr. van Rooij en dochter Marian. (2-6RI)

Het secretariaat ontving van de nabestaanden van **Henk Blom**, 2-7 RI, een bedankkaartje voor de getoonde belangstelling na het overlijden van vader, schoonvader en opa.

Beste Marianne en Joop,

*Ik wil u beiden heel hartelijk bedanken voor de manier waarop u mijn **vader (J. Renting red.)** in het zonnetje hebt gezet d.m.v. het leuke artikel in het blad van de sobats alsook de onderscheiding. Helaas kon ik er niet bij zijn, maar ik heb van hem gehoord hoezeer hij het gewaardeerd heeft. Net als ik!*

Met vriendelijke groet,

Isabel Renting (dochter van J. Renting 2-6 RI) **Oregon U.S.A.**

*Bij deze mijn hartelijke dank voor het boekje “Sepatoe Roesak” van II-6 RI, Tijgerbrigade. Ik heb het met veel interesse gelezen. Intussen heb ik mijn **donatie overgemaakt**. Bij leven en welzijn hoop ik (**intussen 90 jaar**) aanwezig te kunnen zijn op de reünie in Vught. Het was geweldig georganiseerd.*

*Met vriendelijke groeten, **J.A. Schrauwen (4-6RI)***

De beklimming van de berg Merbaboe op 4 april 1948.

Vele maanden was ik met mijn 3inch-mortiersectie gedetacheerd bij een compagnie ter eventuele ondersteuning in kampement **Kopeng**. Kopeng was vroeger een vakantieoord en lag in het zadel van twee bergen op een hoogte van 1400 meter. De ene berg was de **Merbaboe** en de andere was maar een klein bergje vergeleken met de Merbaboe. Merbaboe betekent in het Maleis '**Vrije dienstdode**'!

De berg was **3145** meter hoog! Er was zelfs nog een oud zwembad, uiteraard een lege betonbak..... Na een tijdje zwoegen van onze sectie kregen we het water weer aan het lopen, waardoor we na enige dagen een volle kuip hadden en we weer lekker konden zwemmen.! In een groep heb je altijd handige mensen, die zoiets kunnen oplossen.....

Ons kamp lag op een hoogte, zoals gezegd van **1400** meter. Om de berg te beklimmen zouden we **1.745** meter stijgend moeten overbruggen. Dat plan om dat te proberen had ik al maanden in mijn hoofd. Toen heb ik mijn sectie gepolst wie het aandurfde om mee te gaan. Met zijn zevenen waren we het eens, allemaal **doorzetters**! Toen heb ik toestemming gevraagd aan de compagnies- commandant: de berg lag in het: 'Niemandsgedied'! Hij gaf ons toestemming, onder voorwaarde dat we normaal gewapend op stap gingen, inclusief brengun! Aan mij gaf hij zijn grote dienstkijsker mee en wenste ons veel succes. De kijker kwam goed van pas, want we hadden een prachtige dag gekozen, de gehele dag stralend weer, zonder wolken.

Na **acht uur** klimmen waren we op de top en zagen op honderd kilometer nog bergen zoals de **G.Moerjo** bij **Koedoes**. Alle steden in de omtrek waren te zien. Echter, **Solo** konden we niet zien, vanwege de bewolking in die richting. Zuidelijk zagen we vlakbij de beruchte **Merapi** met de bekende rookpluim ongeveer **2900 meter** hoog. Onlangs zijn helaas weer veel mensen omgekomen wegens een uitbarsting. Als het een aantal jaren goed gaat zijn mensen altijd weer bereid om op gevaarlijke plaatsen te gaan wonen, mede door de vruchtbare grond.

Over de klim moet ik nog even iets zeggen: Na ongeveer $\frac{3}{4}$ van de klim waren er twee jongens die beweerden **iemand** te hebben gezien.....Was het de vermoedheid die mogelijk een rol speelde, want de andere vijf waaronder ikzelf hadden niets gezien! We hebben ernstig overlegd: of doorgaan of met zijn allen terug! De meerderheid, waaronder ikzelf, was voor **doorgaan** en dus gingen we door.....! Het bleef rustig op de berg...

Toen we eenmaal boven op de berg en uitgekeken waren op de prachtige omgeving bleek dat niemand nog drinkwater in zijn fles had.

Het afdalen was natuurlijk niet zo moeilijk als opstijgen, maar ik heb ze toch aangespoord om kalm aan te lopen en goed uit te kijken. En ja hoor, snel was het geluk met ons: we vonden een oude **bamboeleiding** die aangesloten (lekkend) was op een waterbron! In korte tijd waren onze flessen weer gevuld met heerlijk koel en zuiver water.....

Volgens mijn dagboek waren we om **6 uur n.m.** behouden terug in Kopeng, terwijl we kort daarna hoorden: Officieel werd bekend gemaakt dat het **vertrek van 2-6RI** is vastgesteld op **21 april** a.s. per m.s. '**Johan van Oldebarnevelt**'. Natuurlijk waren we blij dat we juist vandaag deze mooie tocht hebben mogen maken met zo'n prachtig weer, want zeer binnenkort vertrekken we uit Kopeng!!! Zoiets moois zien we nooit meer.....

Jan Wijers 2-6 RI. († 2011)

Uit het dagboek van Sergt. Johan H.P. Cats 4-2-6 R.I.

12 April, Wij verhuizen naar **Semarang**, ter afdoening van de laatste administratieve en praktische afwikkelingen. De jongens voelen zich bevrijd van een grote druk. Immers vele waren de laatste maanden toch al met zich zelf bezig als het de laatste maanden en weken maar goed gaat en alles goed afloopt. Opgelucht zijn ze te weten dat het er opzit, dat wij het er goed van afgebracht hebben ondanks alle zweet en soms ook tranen die we hier gelaten hebben. Om 9.00 uur vertrekken we, ieder huis, iedere boom, ieder mens, alles bekijken we, allen zijn stil. Met een licht wuivend gebaar begroeten wij de bevolking van **Salatiga** waar wij van zijn gaan houden. Wij waren immers hun gasten. We trekken aan onze sigaret en weten dat we de peuk die we weggooien nooit meer tegen zullen komen. De **Bergenaren** onder ons zeggen 'Oudoe Salatiga'. We komen aan in **Tjatiali** om 12.00 uur en wij krijgen goed te eten. We voelen geen moeheid, we gaan immers naar huis!!!!

Ik sla mijn dagboek weer even open om een paar herinneren te noteren bij het naderen van de Nederlandse kust.

18 Mei 1948, We nadere de Nederlandse kust. De reis is goed verlopen. Heb geen last gehad van zeeziekte. Zijn weer vol plezier langs **Suez** het kanaal, **de rode Zee**, **Afrika**, **Gibraltar**, **Italië**, **Golf van Biskaje**, Kust **Frankrijk** en **Engeland** en **België** gevaren en naderen nu de **Nederlandse kust**.

19 Mei 1948, 's Nachts wordt er al weinig geslapen, niemand wil verrast worden en het binnenvaren missen. We gaan via de **sluizen van IJmuiden** naar **Amsterdam**. Het is geweldig de stemming aan boord. Op de sluizen van IJmuiden staan al de familieleden van diverse boordgenoten te wachten. De eerste kokosnoten worden al met hele zakken over boord gegooid. Het is een prachtig gezicht. Langs het hele kanaal is het een drukte van de wachtenden.

Spandoeken met 'hier staat de familie' en **Marietje** houdt nog van **Jelle** en vele andere zijn te zien. In Amsterdam zelf worden de wachtenden achter de dranghekken gehouden. Een **Militairenkapel** staat te schetteren en een hoge officier heet ons welkom en prijst ons om al hetgene daar gedaan dit alles namens de **bevelhebber Prins Bernhard**. Maar we willen naar huis, bussen staan te wachten. We zijn goed geïnstrueerd wat we allemaal moeten doen en meemaken. Bagage wordt thuis bezorgd. We worden via hekken langs diverse tafeltjes geleid. Ontvangen salaris plus toelage etc. eindelijk is daar de laatste deur. Nog even afscheid van hen die toevallig in je buurt zijn. Voor **4-2-6 R.I.** zit het erop!

Voor de bijeenkomst in **Bergen op Zoom** voor de vierde compagnie is de zaak al rond gemaakt. We zien elkaar wel over een weekje ongeveer. De jongens weten in ieder geval dat er wat op het program staat. De bus voor de **west Brabanders** en dus ook **de Bergenaren** staat daar wordt ons gezegd. Er staat toevallig een kraam met **Hollandse Nieuwe haring** in de buurt en wij niet te lui, de aanval daarop is reeds begonnen. Het geeft wel een uurtje vertraging in het vertrek, maar dat maakt op twee en half jaar ook niets meer uit. Eindelijk heeft ieder zijn portie binnen. Zij die geen haring lusten zaten zich wel een beetje te ergeren. De busreis verloopt voorspoedig. Hoe dichter dat we bij **Bergen** komen hoe meer dorst dat we krijgen de haring doet zijn werk, en wat dacht je van **Amsterdam** tot **Wouw** zonder toilet. Tussen Wouw en Heerle ging het echt niet meer. Bij het eerste café stoppen wordt er tegen de chauffeur gezegd. En zo gebeurde het. Café binnen een stormaanval op de plasplaats en de tapkast en toen bier en nog een pilske voor de dorst, toch was die haring niet zo zout geweest: het was volgens mij meer een macht van de gewoonte.

Ondertussen werd er opgebeld naar bepaalde families dat we onderweg waren en 'achter' Wouw zaten. Ze vroegen in Bergen wel 'of we zaten of reden'. We konden niet precies horen wat ze vroegen, de lijn was wat gestoord, zei **Rens Franken**. Het oponthoud had ongeveer drie kwartier geduurd en vol met ammezuur het lied van twee zes R.I. zingend voer men Bergen binnen. **De 'Rat'** ging er het eerste uit op de Korenmarkt. Nu die werd wel geknuffeld. In de Moeregrebstraat hadden we nog twee uitstappers, **Jan de Bot** en **Willem Mouwen**.

Zij werden ook netjes afgeleverd, wij hoorde enkele zeggen: “ze stinken naar bier” hadden we toch de haring netjes verdoezeld.

Anton en **ik** waren ver bij de laatsten van Bergen.

De vlaggen hingen uit en het huis was versierd, dat huis hadden we overigens nog nooit gezien. De huisdeur was aan de achterkant. Het was een hele drukte en veel familie en kennissen. Ik was persoonlijk het gelukkigste bij het weerzien van **mijn liefste meisje**. Lang hebben we elkaar omhelst en stil heb ik mij beloofd ‘Dit zal ik **nooit meer** doen’.

19 Mei 1948, **Sergt. Johan H.P. Cats**,

Legernummer 240318002, 4-2~6 R.I Staf cie († 7 juni 2011)

Afscheid door A.M. Schouten, hospik 2-6 R.I.

In het **voorjaar 1948** neemt het bataljon **II-6 R.I.** afscheid van **Semarang**. Het gehele bataljon stond aangetreden op een groot plein om te luisteren naar een afscheidstoespraak van de bataljonscommandant. Allen staan te wachten wat er gaat gebeuren en menigeen zal tijdens de stilte terugdenken aan de jeugdijaren die als een film voorbij schieten.

In de leeftijd van 17 tot 25 jaar en ouder heeft men in Nederland de **oorlogsjaren** beleefd. Velen van ons hebben ook tijdens deze oorlogsjaren het niet altijd gemakkelijk gehad. Later verdwenen velen in het verzet of gingen onderduiken om onder het juk van de **Duitsers** uit te komen.

Na de bevrijding kwamen ze bij de Binnenlandse Strijdkrachten of trokken met de **Engelsen**, **Canadezen** of **Amerikanen** mee Duitsland in. Met de oprichting van het Nederlandse leger waren allen weer present en meldden zich als oorlogsvrijwilliger met een verbandakte overal ter wereld inzetbaar en voor onbepaalde tijd. Voor opleiding vertrokken een gedeelte naar **Frankrijk** anderen kwamen in **Den Bosch** terecht. Waarom, waarvoor, ieder had zo zijn eigen motief om door te gaan. **Nederland** was er maar voor een gedeelte bevrijd, dus zag menigeen het doel wel voor ogen, om mee te doen anderen landgenoten te bevrijden. Zo kwam dan II-6 R.I. tot stand en zo vertrok de hap dan ook via **Engeland** naar **Ned. Indië**.

Het bataljon **Schoen Kapot**: een naam altijd in ere gedragen. Menige blauw- helm 2000 zou het in zijn broek doen bij het zien van de uitrusting bewapening. De tropenuitrusting was ook al niet alles. Maar de **oorlogsvrijwilliger** behandelde zijn kloffie met liefde, zoals hij thuis van zijn moeder had geleerd, schoon en zuiver, niet helemaal nieuw, maar wel zonder gaten.

Wat de bewapening betrof het afgedankte materieel van het Engelse leger rijp voor de **schroot**. Maar de soldaat behandelde zijn wapen alsof het zijn geliefde was, met eer en trots zonder te mekkeren.

En zo vertrok hij naar **het onbekende**, niet weten waar naar toe. Naar het einde van de andere Wereld, misschien in zijn rugzak zijn jeugdherinneringen, **zijn vaderland** achterlatend op weg naar wie en waar. Zijn opvoeding en schooljaren als atlas en wegwijzer in deze vreemde wereld. Om anderen te helpen die nog geen bevrijding kenden, soldaat zijn zoals hij tijdens zijn opleiding had meegekregen. Voor orde en vrede dat was het. Het halve jaar in **Brits- Indië** was ook al geen vetpot, verstoken van alles wat een opgroeiende jongen nodig had om zich in deze wereld staande te houden. En dan de landing bij **Semarang (Java) Ned. Indië**. Voor de meeste onder ons was dat het begin van het niet weten waarheen, waarvoor en voor hoelang.

Ruim twee jaar kwamen de meeste van ons terecht op een voorpost rond de stad **Semarang**, het vliegveld, **Persilan** of welke andere locatie. Het werden twee lange jaren van ellende, patrouille lopen, door de blubber ploeteren, uit bed gehaald voor een of andere actie. Zo zou ik nog wel een tijdje kunnen doorgaan om al die ellende op te noemen. Met soms een gedachte: nu zijn ze ons allemaal vergeten. Behalve **de ene van boven**, het grootste deel van het bataljon bestaande uit **Brabanders** en **Limburgers** met een katholieke opvoeding, toch die engbewaarder in de rugzak waarop je een beroep kon doen als je het soms moeilijk had.

Niets begrijpend van de politiek van wachten, hiervoor waren we dan ook niet naar **Ned. Indië** vertrokken. Maar ja, van de politiek hadden we dan ook geen kaas gegeten, ze doen maar.

"Mannen opgelet", zo klonk het plotseling, "Geef acht"

Zo kwam de werkelijkheid weer in beeld, waarom wij hierop dit plein stonden. De toespraak van de **bataljonscommandant** was achter de rug en werden de namen voorgelezen van onze vrienden die niet aanwezig waren. De **laatste rustplaats** op **Tjandi** waren ze achter gebleven. Voor allen die hier nu stonden aangetreden toch emotioneel moment, ook voor de keiharde kerels onder ons. Ze allen pinkten een traantje weg, het is dan ook niet niets.

Vier volle jaren hadden ze lief en leed met elkaar gedeeld. En als dan het **Wilhelmus van Nassau** weerklinkt, is het net of de grond onder je voeten vandaan wordt gerukt. Vanaf dit moment was voor de meeste onder ons, het tijdstip aangebroken, het einde van de vier of vijfjarige diensttijd.

Zoals we allen nu weten, was het bij terugkeer in de burgermaatschappij niet alles koek en ei.

Hospik A.M.Schouten, († 17-12-2012)

Uit:Zomaar wat herinneringen aan mijn verblijf in Ned. Indie door Lt.n. A.Verhulst 3-2-6 R.I.

Die dag, **21 april 1948**, brak voor ons 's morgens om half vier aan en alles verliep dermate gesmeerd dat iedereen reeds om zes uur gepakt en gezakt stond, waarna we ons, natuurlijk te vroeg, naar de haven begaven waar de douane nog niet aanwezig bleek. Nadat de heren gearriveerd waren viel mij de eer te beurt gecontroleerd te worden, een lot dat overigens meerdere kaderleden beschoren was. Ik had echter geen 'contrabande' bij mij, de jongens trouwens ook niet want we waren veel te bang als we betrappt zouden worden we niet aan boord zouden mogen!

Om negen uur voeren we, onder de klanken van het **Wilhelmus**, per landingsvaartuig de haven uit en klauterden even later aan boord van de **Johan van Oldenbarnevelt**. Rond twaalf uur gingen we op weg naar **Batavia** en verdween **Semarang**, de stad waarmee we zoveel lief en leed gedeeld hebben en waar onze doden rusten, langzaam en waarschijnlijk voorgoed, uit ons gezichtsveld. **Tabé Semarang**.....

Na heel de nacht doorgevaren te hebben kwam 's morgens om zeven uur **Tandjong Priok** in zicht en even later meerden we af aan de kade. We moesten het schip verlaten en werden met trucks afgevoerd naar het doorgangskamp **Meester Cornelis**, waar we afwikkelden wat er nog af te wikkelen viel, doorgelicht en van andere kleding werden voorzien en weinig sliepen. Mijn vrije tijd heb ik benut om een bioscoopje in Batavia te pikken. Er draaide de bekende Engelse film '**Brief Encounter**' waarvan ik mij voornamelijk herinner dat de hoofdrolspeelster zo lelijk was en het in de zaal om te stikken was van de warmte. Met deze film namen we afscheid van Batavia, een stad die ik gaarne beter had willen leren kennen.

Tussen de bedrijven door zijn **Hoogenraad** en overste van **Welzenes** nog afscheid komen nemen; Hoogenraad kan nu definitief naar de politie en kan hier **een carrière** gaan opbouwen, van Welzenes weet nog niet precies wat hij gaat doen, maar blijft voorlopig ook in Indië. Een afscheid voor het leven?

Ik hoop dat het hen en speciaal Hoogenraad, de man die mij als officier mede gevormd en begeleid heeft en met wie ik geruime tijd onze compagnie mocht leiden, goed mag gaan en ze in Indië de levensvulling vinden die ze er zoeken.

28 april 1948; We zijn weer aan boord van de Johan van Oldebarnevelt en gaan morgen 'buitengaats', doch beginnen pas zondag de reis naar huis. **We hebben het gehaald**.....

Luitenant A.Verhulst, 3-2-6 RI (†09-03-2008)

Uit de aantekeningen van Sjean Krijnen, 2-6 R.I.

Op **15 Maart 1948** kregen we de tijding dat we naar huis zouden gaan. We gaan naar **Salatiga** en blijven daar tot **11 april** en gaan dan naar **Semarang**. Daar hebben we een dodenherdenking en kranslegging op het **ereveld** van Semarang. Ook was er nog een avond om te feesten. De burgers hadden uit dankbaarheid veel geld ingezameld en een afscheidsfeest georganiseerd.

Op **20 April** is onze laatste dag in Semarang. We vertrekken **21 april** om 7 uur naar de haven, met landingsvaartuigen gaan we naar **Batavia** en om 11 uur komen we daar aan. De toestand daar was nog erg slecht, door de acties was daar alles verlaten en niets meer geregeld. Het kamp werd alleen nog gebruikt door troepen die naar huis gingen. Op **23 April** krijgen we een keuring en een doorlichting met een wassen neus. Iedereen was ineens weer zo gezond als een vis. Ze wilden wel van ons af, dat was duidelijk. Na de keuring was het warme kleding afhalen. Dat was passen geblazen. Op **28 April** gingen van **Macassar** naar de 'Johan van Oldenbarnevelt' waar we ons hoekje op de boot opzochten en om 16 uur vaarden we af. **Adieu Indië**, de reis met de boot was begonnen.

THUISREIS en THUISKOMST

Op **7 mei** passeerden we de **Kreeftkeerkring** en verlieten de tropen en gingen richting **Port Said**. Even buiten de keerkring vierde ik mijn 23e verjaardag. Aan boord van de **Johan van Oldenbarnevelt** waren door de jongens drie apen aan boord gesmokkeld. Dat zou later problemen geven, want die beesten waren niet geprikt en toen ze ontdekt werden door de bemanning was het bonje. Ze moesten van boord. Op de zereis was het weer zoals de eerste keer, dezelfde mensen waren weer zieziek. Er werd weer veel gekaart om sigaretten, maar door de zeelucht waren die muf en konden we ze weggooien. Dus we gingen kaarten om pakjes en later om sloffen, zo had je een plunjezak vol en zo was je er doorheen. De reis werd per dag door middel van een zeebestek aangegeven en via een zeekaart hield ik de reis bij. Op **10 mei** kwamen we aan in **Port Said**, daar moest proviand in genomen worden. De volgende dag vaarden we af richting **Holland**. Ik had in Port Said ook nog een brief ontvangen van **Toos** en dat gaf mij weer moed om naar huis te verlangen.

We kregen ook voorbereidingspapieren op de komende **ontscheping in Holland** en werden voorgelicht op wat ons te wachten stond.

Op **18 Mei** kwamen we in de avond aan in **Scheveningen** en konden pas in de morgen van **19 Mei** binnenvaren.

Op de genoemde datum vaarden we dus binnen. Er waren zoveel mensen, dat we er beduusd van werden. Links en rechts werden namen geroepen, er waren zelfs bootjes die met familie langs kwamen varen. Met je uitrusting ging je de plank af en ineens stond je op **Hollandse grond**. Wat je dan voelt, is niet te beschrijven, maar we hadden niet zoveel tijd, want de bussen stonden te wachten om ons echt thuis te brengen.. Na een uur reden we uit de haven en daar buiten ging het **Amsterdam** uit, op naar huis. Elke chauffeur had een route te maken met een bepaald aantal mensen naar een bepaalde richting van het land. Bij **de eerste stop** begon de man die op bestemming was te haperen en te stotteren iets van: "Nou het moet maar, maar ik hoop jullie toch wel weer gauw terug te zien" Hij was nog niet thuis of hij wilde al terug, maar dat was natuurlijk maar schijn! Hij keek wat verloren om zich heen, pakte zijn spullen op en verdween. **Na 45 jaar** zouden wij hem weer zien. Ook mijn beurt kwam en voor ik het wist stond ik naast de bus, maar wat ik nog niet gezien had, was dat er zoveel mensen om mij heen stonden en allemaal gaven ze mij een hand en zeiden: "ik ben je broer die en de ander zei: "Ik ben je broer zo en je zus die". "Nou", zei ik op een keer," nou moet je toch even opzij gaan want ik weet niet wie jullie zijn en ik wil eindelijk eens mijn **Toos** zien". Later bleek dat het toch mijn broers en zussen waren, maar het is mij niet kwalijk genomen dat ik ze niet direct herkende. Toen ik thuis was, was alles veranderd, **moeder** was ouder geworden en **vader** ook, de kinderen kon ik niet meer. Alleen Toos, ja, die kon ik niet vergeten en die was voor mij nog hetzelfde als daarvoor.

Ik moest wel erg, heel erg wennen om thuis te zijn. Het was niet zo makkelijk, er bleef nog zoveel in mijn hoofd spelen en leefde zowat in **twee werelden**. Ik had 8 weken verlof en was veel bij Toos thuis en weinig bij mijn ouders. Na vier weken vroeg mijn moeder of ik wel terug was uit Indië. Ik was nog zo **kwetsbaar**, niemand wist wat er in mij omging, alleen bij Toos voelde ik mij op mijn gemak. Mijn ouders kan ik **niets kwalijk** nemen, dat ze mij niet begrepen. Ze wisten niet wat ik allemaal beleefd had.

In de periode **na Indië** was het ook niet aan te bevelen om te zeggen dat je er geweest was, dat gaf je beslist geen voorrang bij het zoeken van een betrekking. Maar goed, dat hebben we allemaal overwonnen en konden we beginnen met een plaats in te nemen in de **burgermaatschappij**.

De tijden veranderen en ik vind toch dat ik grotendeels geslaagd ben in mijn latere leven en heb het nog goed en hoop dat nog lang vol te houden.(1991).

Sjean Krijnen 2-6R.I. († 2003)

Indië -bus

Als de maanden weken worden,
Afvaartdag is vastgesteld,
Als de weken dagen worden,
Dagen dag'lijks afgeteld.
Als het er nog maar zeven,
Zes, vijf, vier, drie nog maar,
Legt zij vast een stel verschoning
En zijn burgerpakje klaar.

Als de dagen uren worden
En zijn kamer is 'gedaan',
Als zij doodmoe van 't gedrentel
Samen op de uitkijk staan,
Wachten ze ook deze tijd nog
Stil, geduldig met elkaar.
Deze ruim twee uren duren
Langer dan de die ruim twee jaar.

't Laatste uur wordt dan minuten,
Maar die zijn van lange duur,
Want zie, die minuten duren
Stuk voor stuk zowat een uur.
Telkens weer, nog niets te zien hoor.
Oh wat komt die bus toch laat!

Dan ineens, een ademstilstand:
Ginder komt de bus, dáár, kijk!
Beide grijze hoofden denken
Duizend dingen tegelijk.
Dit is het einde van véél zorgen;
't Leven lijkt nu weer zo licht:
Weg die angst van elke morgen
Voor een 'officieel bericht'..

De minuten zijn seconden....
JONGEN! Moeder lacht en schrijt;
Dit is aan geen tijd gebonden,
't Is een stukje eeuwigheid.

Clinge Doorenbos
uit: *de Mortier van 5 april 2013*
(met toestemming)

Herdenking 7 december divisie in Schaarsbergen.

Op uitnodiging van **adjutant Paul Boes** van **11 LMB Aaslt '7dec'** waren wij ook dit jaar aanwezig tijdens de, nu 53^e, herdenking van de omgekomen militairen van de voormalige **'7 December Divisie', de Operationeel Commando '7 December'** en de **11 luchtmobiele brigade (Air Assault) '7 December'**. Hoewel vanuit het KNMI het advies werd gegeven niet op pad te gaan vanwege de 'extreme' winterse omstandigheden, lieten wij ons ook dit jaar de uitnodiging niet ontnemen. (Verleden jaar raasde op zeven december een storm met windkracht 10 over Nederland). Wij zijn nog van het **ijsbloemen-op-de-ramen-tijdperk** en hebben al heel wat wintertjes meegemaakt. Helaas was de **NS** minder doorgewinterd. Verschillende treinen vielen uit. Zo ook die wij moesten hebben. Enkele treinen liepen flinke vertragingen op. Natuurlijk ook die wij moesten hebben! Nog maar net op tijd arriveerden wij op het station **Arnhem** om met de daarvoor beschikbare bus naar de kazerne te rijden. Helaas waren we door alle problemen met de trein wel te laat voor de herdenkingsdienst. Wij konden meteen aan de lunch, nadat we eerst enkele bekenden begroet hadden.

De voorzitter van het veteranenplatform, **generaal b.d. Leen Noordzij** was een van hen. Hij beloofde ons om voor het boekje van april/mei 2013 een stukje te schrijven. Dit in navolging van **KTZA b.d. Frank Marcus**, de directeur van het veteraneninstituut.

Door de slechte weersomstandigheden was een groot deel genodigden niet aanwezig. Van de **750 uitgenodigde** gasten waren er ongeveer **215 aanwezig**. Er werd noodoverleg gepleegd over de kransleggingen. Vanwege de kou, sneeuw, gladheid en de leeftijd van de veteranen, werd besloten om de kransleggingen binnen te houden, in de kerkzaal. Een goed besluit. Een van de kransleggers sprak al eerder tegen ons de wens uit: "Als ze bij het monument maar niet zo'n lange toespraak houden. Het is daar dan zo koud."

Dankzij onder anderen de geweldige inzet en supervisie van de bij ons zeer bekende en gewaardeerde **adjutant Paul Boes en korporaal Mara Kelders** werd razendsnel het programma aangepast en werden de bezoekers later uitgenodigd om

naar de kerkzaaltent te gaan voor de kransleggingen.

Na de openingstoespraak van **Brigadegeneraal Geerts** sprak de

92jarige generaal

b.d. Ted Meines

krachtig, denderend,

bewogen en vol vuur

de aanwezigen toe.

Hij ontving na zijn

toespraak een welver-

diende staande ovatie.

Hierna werden door

vertegenwoordigers

van alle aanwezige

onderdelen kransen

en bloemstukken gelegd.

Na de lastpost werd een minuut stilte

in acht genomen en vervolgens werden twee coupletten van het

Wilhelmus gezongen. Een mooie, waardige herdenking, waarvan

gezegd mag worden, ondanks het een noodoplossing was, de

emotie en saamhorigheid voelbaar in de tent bleven hangen.

Na afloop van deze plechtigheid was er weer gelegenheid om in

de grote tent wat te drinken en te praten. Voor aanvang van de

herdenking, werd Marianne op haar mobieltje gebeld door

kapitein M. Veuger, commandant van de Charlie Compagnie

(bij ons bekend als de jonge tijgers). Hij was samen met zijn

c.s.m. Roelofs op onze reünie 2012. Marianne vertelde hem dat

zij en Joop bij hem op de kazerne waren. Kapitein Veuger sprak

af dat hij samen met sergeant-majoor Roelofs ook naar de tent

zou komen. Wat even later ook het geval was. De begroeting over

en weer was zeer hartelijk. Marianne deinst er niet voor terug om

ook ‘sterren en strepen’ met een klapzoen te begroeten. Joop

echter houdt het bij een ferme handdruk. Wat ook zeer

gewaardeerd wordt. Een heel fijn gesprek ontspoon zich al snel.

Over de jonge veteraan en oude veteraan. Het respect voor

iedereen die op onze **reünie van september 2012 in Vught**

aanwezig was. Het gesprek kwam ook op de tv. documentaire

‘gesneuveld’. U hebt hierover ook in de **Checkpoint** kunnen

lezen. Een echte aanrader, die wij ons niet voorbij lieten gaan.

Wij hebben deze documentaire enkele dagen later met grote

interesse bekeken.

Vanwege het slechte weer werd er advies gegeven om bijtijds te

vertrekken. **Goede adviezen** slaan wij niet in de wind en samen

met een groot aantal bezoekers stapten wij, na afscheid te

hebben genomen, de bus in die ons naar het station zou

brengeen. Op de terugweg was het treinverkeer nog steeds wat

ontregeld. Gelukkig sliepen wij later lekker thuis, mooi op tijd in

ons eigen bed! Wederom **‘Missie volbracht!’**

door Marianne

Lodewijk Adrianus Walenboer (2-2 RVA)

* 22 februari 1925 - † 7 december 2012

De heer is mijn herder, mij ontbreekt niets.

Lodewijk Walenboer nam in **2011** contact op met voorzitter Marianne om zich op te geven voor de unieke **Tijgerbrigade-reünie** in september van dat jaar. Hoewel het voor hem zwaar zou zijn, want de dag van de reünie was precies een jaar geleden dat zijn vrouw was begraven. Helaas, toen de dag van de reünie naderde, was Lodewijk Walenboer niet meer zo zeker van zijn zaak en belde met grote spijt af. Wel nam hij meteen deel aan de **thuisloterij**. Enthousiast onderhield hij **telefonisch contact** met Marianne, bedankte haar iedere keer voor de toezending van het boekje **Sepatoe Roesak**, bestelde de replica van het **Tijgerembleem** en was **donateur**. Hij droeg de reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T-Brigade een bijzonder warm hart toe. In 2012 ontving Lodewijk Walenboer de nieuwsbrief met daarbij de uitnodiging voor de reünie in **september 2012**. Weer was Lodewijk Walenboer snel erbij. Hij wilde dit keer wel aanwezig zijn. Zowel Lodewijk als Marianne hielden het contact met elkaar. Maar helaas, in september 2012 liet zijn gezondheid het niet toe meer toe. Het hart was **een tijdbom**. Op **7 december 2012**, tijdens een allerlaatste operatie, liet Lodewijk Adrianus Walenboer, vader, schoonvader, grootvader en overgrootvader, het leven.

Lodewijk Walenboer kwam uit **Hellevoetsluis**, verhuisde naar **Monster**. Werkte bij het **vervoersbedrijf** op de bus. Hij begon onderaan de ladder en werkte zich op tot een leidinggevende functie in het bedrijf. Hij had, net als alle tiggerveteranen, **doorzettingsvermogen**. Was niet te beroerd om iets aan te pakken en altijd druk bezig. Ook na zijn pensioen. Zijn hobby in de bloembinderij heeft hij nog vele jaren vol kunnen houden. Tot de gezondheid het niet meer toeliet.

In telefonisch overleg met zijn zoon **Ger Walenboer** werd overeengekomen dat wij als de reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I., T-Brigade **een toespraak en gedicht** zouden voordragen. Dit werd **de eerste keer** dat wij onze doelstelling, de nazorg, nu zouden uitvoeren voor een Tiggerveteraan **buiten 2-6 R.I.**
(2-2R.V.A.)

Op **vrijdag 14 december**, een winterkoude dag, waren wij om 10.30 uur aanwezig in de aula van **Rustplaats Molenlande** te **Monster**. Een zeer drukbezochte dienst. Met muziek van **Beethoven**, en *'Langs het tuinpad van mijn vader'*, van **Wim Sonneveld**. Er werden door de kleinkinderen **Mariska & Natasja** en **Tessa & Sven** woorden van gedachtenis gesproken. Na het muziekstuk: *'Waarheen, waarvoor'*...van **Mieke Telkamp**, hield **Joop Pragt** een toespraak namens onze commissie.

Lodewijk Walenboer kwam 7 mei 1946 op als dienstplichtige te **Ede**. Hij vertrok 8 oktober 1946 met **2 RVA** (2^e Regiment Veld Artillerie) met het troepschip **'Bloemfontein'** naar Ned. Indië. Op 3 november 1946 kwamen zij aan in de haven van **Priok**. De afdeling werd gelegerd in **Buitenzorg**. Zij kregen daar een paar maanden training, tropenopleiding en liepen wacht.

Op 11 januari 1947 gaf de lichter '45 voor het eerst vuur af bij een actie naar **Tjipitjoeng**. In juni 1947 ging de 2^e afdeling, waartoe sobat Walenboer behoorde, over naar de **Tijger- Brigade** op Midden- Java. Tijdens de **eerste politionele** actie werd verschillende keren **vuurondersteuning** verleend. Na de order 'staakt het vuren' kwam sobat Walenboer met zijn medestrijders in een toestand van betrekkelijke rust. Toch bleven de verliezen niet uit. De **2^e politionele actie**, op 19 december 1948, eiste zijn slachtoffers. Tijdens deze actie ging sobat Walenboer met zijn groep naar **Djogjakarta** dat op 21 december werd bereikt. Op 27 december 1948 werd door hen de belangrijke brug over de **Kali Progo** bij **Sentolo** bezet. Vele verplaatsingen en acties volgden.

Op 20 september 1949 werd de artillerietaak overgedragen en werd de afdeling van Lodewijk Walenboer verplaatst naar **Semarang**. De afdeling werd op 3 november 1949 overgebracht naar Batavia (het huidige **Jakarta**) in afwachting van de repatriëring naar **Nederland**.

De afdeling van sobat Walenboer stapte op 24 november 1949 aan boord van de **'Zuiderkruis'** met achterlating van 22 gesneuvelden. Op 21 december 1949 debarkeerde de groep in **Rotterdam**.

Sobat Walenboer was daar niet bij. Enige tijd voor vertrek naar Nederland raakte hij **gewond** tengevolge van een ongeluk en moest daardoor enige maanden in het ziekenhuis blijven en revalideren in **Indonesië**. Nadat zijn dienstmakkers al thuis waren, kreeg sobat Walenboer een speciale behandeling. Hij kwam als **één van de weinige** toenmalige soldaten met een vliegtuig (**een Dakota**) terug naar Nederland.

Na deze toespraak droeg **Joop Pragt** nog een veteranengedicht voor.

De dienst werd voortgezet met schriftlezingen, meditatie, zang en gebeden. Onder het spelen van het bij veteranen bekende lied **'Time to say goodbye'** van **Vera Lynn** werd de kist uit de aula gedragen en begeleidden de aanwezigen Lodewijk Adrianus naar zijn laatste rustplaats.

Correspondentieadres:

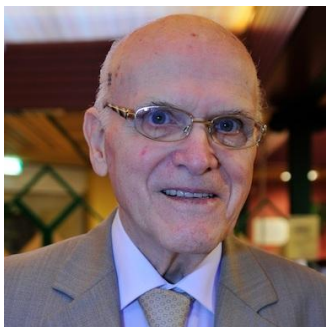
Ger Walenboer, Midden Woerd 47, 2671 DL Naaldwijk.

*(Enige tijd na de begrafenis belde **Ger Walenboer** voorzitter Marianne op met de vraag of zij interesse heeft in de **fotoalbums** en andere **boeken** van zijn vader. Omdat Marianne pleit voor **digitaliseren** van foto's e.d. heeft zij meteen toegezegd om zo snel mogelijk de albums op te komen halen.)*

door Marianne

Ben Maas. (5 RS)

* 5 december 1927 † 10 december 2012

“Je mag wel efkes om me huilen, maar niet te lang.”

Hij was trots op zijn nageslacht
Hij was een postzegelman in hart en nieren
Hij was een vriend door dik en dun
Hij was een regelaar tot het einde
Hij was mild in zijn oordeel
Hij had oog voor en zette zich in voor minderbedeelden
Hij aanvaardde het leven zoals het kwam
Hij was blij de tijd te hebben gekregen om afscheid te nemen
Hij is onverbrekkelijk verbonden met ons allemaal
Zijn hart klopte tot het laatst voor anderen,
maar had geen kracht meer voor zichzelf

*“Beste mevrouw Lankhuizen,
Vandaag vond ik in de brievenbus van mijn vader jullie blad
Sepatoe Roesak. Ik weet dat mijn vader, **B.M.C. Maas**, nog bij de
laatste bijeenkomst is geweest in Vught.
Bij deze wil ik u laten weten, dat hij op **10 december jl.**, na een
kort ziekbed is overleden. Ik zie in het blad, dat jullie ook ruimte
maken voor een memoriaal van overleden leden.
Mijn vader overleed aan de gevolgen van **Non Hodgkin**. Hij was
een tevreden man en wilde geen behandeling meer. Hij vond het
altijd prettig bij de veteranenbijeenkomsten en wilde **per se** nog
naar Vught. Hij was toen al wel ziek.”*

corr.adres:

Mevr.B. v.d. Nieuwenhof-Maas, Orléanshof 71, 5627 LN Eindhoven.

Ben Maas werd ingedeeld bij het **5e Regiment Stoottroepen** dat op 1 oktober 1947 in **Vught** werd opgericht. Aan boord van **‘Volendam’** vertrok het bataljon met dienstplichtigen op 5 november 1947 naar Indië, waar op 9 december in **Batavia** 101 specialisten uit de staf- en ondersteuning cie als versterking van Inf. XXIII.KNIL op **Oost Java** van boord gingen. In januari 1948 werden ongeveer 120 man uit alle compagnieën gedetacheerd bij de MP op **Zuid Celebes** (1-MPII). Het bataljon werd weer op sterkte gebracht door de toevoeging van de 2e cie van **5 GRPIr**. Het bataljon kreeg op 25 februari 1948 de vuurdoop bij de acties in **Boeloe-Boeloe** en **Garasikang**. Op 3 mei 1948 werd het bataljon overgebracht naar midden Java, waar het 2-7 RI afloste in het gebied rond **Ambarawa** met o.a. posten te **Soemowono** en de **‘Koffiepot’** bij **Bedono**. Tijdens de 2e politionele actie nam het bataljon deel aan de actie "Kraai", de verovering van **Djakjakarta** en de gevangenneming van haar leiders. Hiervoor werd het bataljon op 19 december 1948 met Dakota transporttoestellen ingevlogen op het **vliegveld Magoewo** bij **Djakjakarta** en bewaakte een deel van het bataljon het vliegveld. De 2e en 4e cie trokken direct op naar Djakjakarta. De volgende dag namen de stoters het zuidelijke stadsdeel over van het **Korps Speciale Troepen**. De 2e cie verzorgde tevens de bewaking van het paleis waar de regeringsleiders van de republiek, waaronder **Soekarno** en **Hatta**, gevangen zaten. De 3e cie werd op 21 december gelegerd te **Salam** en **Moentilan** ter beveiliging van de weg **Djakjakarta- Magelang**. Rond kerst werd de 3e cie teruggenomen op Djakjakarta. Naast de beveiliging van Djakjakarta kreeg het bataljon ook posten buiten de stad zoals, **Kalioerang** en **Sentolo**. Na de 2e politionele actie brak er een zeer zware tijd aan van patrouilleren en zuiveringsacties om het gebied rond Djakjakarta te zuiveren. Op 1 maart 1949 voerde de TNI een aanval uit op Djakjakarta, waarbij vooral de post **‘Pieter Bea’** het zwaar kreeg te verduren. Na 6 uur van hevige strijd trok de TNI zich terug. Op 10 maart werd samen met **KST**, **5-5 RI** en **5-6 RI** het gebied bij **Wonosari** gezuiverd en bezet.

Na deze actie nam het bataljon o.a. **Sentolo** en **Kota Gedeh** over van 5-5 RI, dat het gebied rond **Wonosari** voor z' n rekening nam. In april was het bataljon voornamelijk gelegerd ten noorden van en in Djokjakarta met o.a. posten te **Kalioerang**, **Tjebongan** en **Prambanan**. Op 29 juni 1949 werd Djokjakarta onder druk van de VN ontruimd. Als laatste onderdeel van de **T-Brigade** verliet het bataljon de stad met als bestemming **Poerwardja**. Eind oktober werd het bataljon overgebracht naar Semarang en ingezet voor wachtdiensten. Hier bleef het bataljon tot aan de repatriëring. Het bataljon vertrok, met achterlaten van 33 omgekomen man (incl. 4 man 2-5GRPIr.), op 7 april 1950 aan boord van de **'Nelly'** en kwam op 2 mei 1950 aan in **Rotterdam**. *(Ben Maas was de afgelopen twee jaar, samen met maatje **Jan Jonkers (SRS)**, enthousiast deelnemer aan de Tijgerbrigade reünies in Vught)*

door Joop en Marianne

Fotoalbums en boeken ophalen bij Ger Walenboer

Op zaterdag 23 februari 2013 reden wij naar **Ger Walenboer** in **Naaldwijk** om, zoals hij telefonisch met ons had afgesproken, de fotoalbums en boeken van zijn vader **Lodewijk Walenboer** op te halen. Het werd niet even aanbellen, de boeken aanpakken en weer wegwezen.

We werden gastvrij ontvangen met koffie en koek (Joop!). Tijdens het kopje koffie spraken we met **Ger** en **Thea** Walenboer hoe het nu is, zo enige tijd na het overlijden van sobat Walenboer. Toen bleek dat ook de vader van Thea kortgeleden was overleden. Dat was eveneens **een veteraan, marinier**, in hart en nieren. Dat waren dus twee verdrietige gebeurtenissen achterelkaar voor het sympathieke echtpaar.

Op het ene gesprek volgt het andere en voor je het weet bemerk je weer hoe snel de tijd toch gaat. Ger haalt een enorm grote tas met boeken en albums te voorschijn en laat ze aan Marianne zien.

Interessante leesboeken plus **twee albums** met veel geweldige **foto's** uit de diensttijd van sobat Lodewijk Walenboer. Ger draagt het allemaal over aan Marianne. Tijdens het doorbladeren komen we ook nog enkele persoonlijke foto's tegen. Die wilde Ger wel terug hebben. "De rest is voor jou, Marianne, ik weet dat jij er een **goede bestemming** voor weet en er voor zorgt dat het bewaard blijft voor het nageslacht. Daarom heb ik er vrede mee dit stukje geschiedenis van mijn vader af te staan!"

Marianne is vereerd met dit vertrouwen in haar. De foto's zijn geweldig mooi en **informatief** omdat bij iedere foto wel iets staat vermeld.

Later thuis, ziet Marianne dat op iedere foto aan de achterzijde nog meer **uitgebreide informatie** over de foto staat. Prachtig **historisch materiaal**. De komende tijd zal Marianne alles **digitaliseren** en **archiveren** alvorens het materiaal aan, hetzij een archief of een museum, wordt overgedragen. Dit historisch materiaal wordt en is veilig gesteld. Wij zijn Ger Walenboer **heel dankbaar** dat hij met ons contact heeft opgenomen.

door Marianne

Johannes Hendrikus (Cor) v.d. Westen

soldaat 1e klas OST-Cie 2-6 R.I.

Echtgenoot, vader, schoonvader, opa en overgrootvader

* Breda, 26 maart 1926 - † Tilburg, 21 december 2012

Cor werd 86 jaar geleden geboren als nakomertje van een gezin met 11 kinderen. Ze hadden het niet breed in die tijd en toch kon hij daar regelmatig geanimeerd over vertellen. Toen Cor een jaar of 18 was en de oorlog nog in volle gang, besloot hij vrijwillig in dienst te gaan om de belangen van Nederland te verdedigen.

Tijdens zijn periode in Nederlands Indië kreeg hij een penvriendin in Nederland, die altijd zijn vriendin is gebleven.

Terug in Nederland trouwden zij en gingen ze inwonen bij zijn zus. Later gingen ze zelfstandig wonen in Tilburg. Ze kregen samen drie dochters. Zijn leven vulde hij o.a. met werken bij het Spoor en later bij het werkvoorzieningschap. In zijn jonge jaren was hij lid bij de carnavalsvereniging in Tilburg. Na het overlijden van zijn schoonouders, verhuisde hij samen met zijn vrouw terug naar Tilburg. Zijn hobby's waren zingen in het koor, tekenen en schilderen. Op Koningsvoorde maakte hij veel vrienden en hij had voor iedereen een vriendelijk woord.

Onverwacht werd hij getroffen door een beroerte, hij wilde zo graag nog tenminste 2 jaar bij zijn vrouw Alie de Vos zijn, om samen hun 65-jarige bruiloft te vieren.

Na zijn beroerte ging alles wat moeizamer en vooral de laatste 6 weken werd het erg zwaar voor hem. Na 7 dagen ziekenhuisopname begon hij weer op te knappen. Hij had zin om de kerstdagen bij zijn dochter door te brengen. Maar, zoals hij zelf zou zeggen, was zijn kaarsje nu opgebrand. Het is mooi geweest. Nu kan hij vanuit de hemel kijken naar zijn klein- en achterkleinkinderen, die hij allemaal bij naam kende en waarvan hij precies wist wanneer ze jarig waren. Hij genoot intens van al die kleintjes. Wij zijn dankbaar dat hij zolang in hun midden is geweest. Een leven vol liefde, humor en positiviteit. Wij zijn dankbaar voor alle levenslessen.

Op donderdag 27 december 2012 werd de plechtige uitvaartdienst in de **parochiekerk O.L.V. Moeder van Goede Raad** te **Tilburg** gehouden.

In overleg met de nabestaanden van **Cor v.d. Westen** was er de gelegenheid om namens **de reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T- Brigade** een toespraak te houden en daarop aansluitend een gedicht voor te dragen.

Samen met **dienstmakker, mijnenruimer** en **vriend Koos de Ruijter** en diens vrouw **Laurie**, die wij in **Rotterdam** ophaalden, reisden wij naar **Tilburg**. Hoewel de aanleiding van deze tocht naar Tilburg niet fijn was, was de stemming onderweg toch prettig. Herinneringen aan Cor werden opgehaald en Koos vertelde er op zijn heerlijk **nuchtere Rotterdamse manier** weer onderhoudend op los.

Bij de parochiekerk konden wij meteen door naar binnen. Een prachtig helder verlichtte moderne koepel in de oude kerk, wierp op deze dag een speciaal licht.

De drukbezochte dienst had een toch een wat **bijzonder tintje**. Bij het altaar stonden zowel een sober versierde kerstboom als de baar met kist van Cor v.d. Westen.

Geboorte en dood stonden daar heel dicht bij elkaar.

De kist was gesierd met bloemstukken. Het door sobat **John Kamerling (411 GRG.2)** gemaakte houten 2-6 RI bordje was op het voeteneinde van kist geplaatst. Sober, maar heel indrukwekkend.

Sobat van der Westen was begaan met het lot van zijn dienstmakers. Een aantal jaren terug mocht hij tijdens een reünie van 2-6R.I. in de **kazerne te Weert**, optreden als present roeper bij de herdenking van de gesneuvelde sobats in Indië. Daarna kon sobat Cor enige jaren wegens gezondheid problemen geen reünie meer bezoeken. **Voorzitter Marianne**, van de reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. Tijgerbrigade, had regelmatig telefonisch contact met sobat Cor van der Westen. Zij probeerde enkele keren **een thuisbezoek** bij hem te regelen, maar de gezondheid van zowel sobat Cor als zijn vrouw liet het niet toe. Gelukkig was hij wel weer aanwezig op onze laatst gehouden reünie op **29 september 2012 in Vught**. Voorzitter Marianne maakte toen dankbaar gebruik van die gelegenheid en vroeg sobat Cor om tijdens de herdenkingsplechtigheid de kaars aan te steken ter nagedachtenis van de overledenen in het afgelopen jaar. Met veel moed en kracht volbracht sobat Cor van der Westen deze **eervolle taak**. Nu waren wij in de kerk voor hem.

Na de plechtige uitvaartdienst vertrokken we te voet naar de, volgens de begrafenismedewerker, net iets verderop gelegen begraafplaats. Het werd een flink stuk lopen voor ons. Koos wilde al rechtstreeks naar **café Bet Kolen** waar een koffiemaaltijd zou worden geserveerd. Joop als geïnteresseerde hardloper is toen met spurt teruggelopen naar de kerk. Pakte de daar geparkeerd staande auto en pikte **Koos en Laurie** snel op. Nog net op tijd arriveerden wij uiteindelijk op de begraafplaats om een moment van bedenking bij de kist te houden en de **laatste groet aan Cor van de Westen** te brengen. Excuses van de begrafenisbegeleider voor zijn onjuiste visie van kortbij werden geaccepteerd.

Met de auto reden wij van de begraafplaats door naar café Bet Kolen waar wij werden opgewacht met warme koffie en belegde broodjes. Hier was ook gelegenheid om de familie te condoleren. **Mevrouw Alie van de Westen** kreeg hier de op papier gezette toespraak en het gedicht overhandigd.

Koos en Laurie spraken nog geruime tijd met familieleden. Nadat wij dat ook hadden gedaan, was het tijd om de terugreis te starten. Hoewel wij in de kerk de zegen hadden mogen ontvangen, namen wij toch geen enkel risico. Er was sneeuw voorspeld. Ruim voordat het winterweer losbarstte, waren we terug in Rotterdam.

door Marianne

corr.adres: Lunterenstraat 24, 5045 WH Tilburg.

Op bezoek bij sobat Jan van de Broek, 1 RS

Net in de drukke aanloop voor de kerstmis werd Marianne gebeld door **Roel van de Broek**. “Marianne, er is een

hersentumor bij mijn moeder geconstateerd en ze heeft niet lang meer te leven. **Mijn ouders** zouden het heel fijn vinden als jij nog een keer bij hen langs zou willen komen.” Een afspraak werd gemaakt. Roel is samen met zijn ouders de laatste twee **reünies in Vught** aanwezig geweest. Afgelopen reünie in september was het problematisch voor mevrouw v.d.

Broek. Zij had **ernstige twijfels** over de gezondheid van haar man. Maar haar man juist wilde **alles op alles** zetten om de reünie weer mee te maken. Na **bemiddeling** tussen Marianne en zoon Roel werd de knoop uiteindelijk toch doorgehakt. Roel nam vrij en bracht zijn ouders naar Vught. Een bijzonder fijne dag werd toegevoegd aan de vele herinneringen.

Op **3 januari 2013** ontvangt **zoon Roel** ons bij zijn ouders thuis. Natuurlijk wordt er eerst geluisterd naar het verhaal van **mevrouw v.d. Broek**. Heel emotioneel verteld zij dat ze niet lang meer te leven heeft. Ze is enorm blij dat we bij haar en haar man langskomen. Ook de gezondheid bij **meneer v.d. Broek** laat het afweten. De longen. Hij werd net na de reünie weer met spoed opgenomen in het ziekenhuis. **Marianne** spreekt eerst met mevrouw v.d. Broek over de hersentumor. Omdat deze niet operatief behandeld kan worden, wordt gehoopt dat de ontwikkeling van de tumor heel langzaam zal gaan. Meneer v.d. Broek zegt: “Ik denk wel eens, ik ben **87** geworden en zij is **85** geworden. **Wat wil je nog meer?**”

Joop begint met het vraaggesprek terwijl Roel een kopje koffie voor ons maakt. Roel verzorgt zijn ouders **24 uur per dag en 7 dagen in de week**. Zo heel af en toe gaat hij een weekendje terug naar zijn eigen huis.

Meneer v.d. Broek begint te vertellen. “Ik ben een paar jaar **ondergedoken** geweest. Ik ben **drie jaar** in Indië geweest. Voor **10 maanden** werd ik uitgezonden, maar ik heb haast **3 jaar** vol gemaakt. Dan ben je uiteindelijk **5 jaar** weggeweest. Kom je terug in Nederland dan krijg je een trap in je lendenen. Ik kreeg een paar schoenen en een stelletje ondergoed en dat was het.”

“U hebt dus ook **ondergedoken** gezeten?” vraagt Joop. “Ja, in **Groningen**,” vertelt v.d. Broek. “Ik begon in **Limburg** met onderduiken. In **Venraij** werd ik opgepakt en in **kamp Havelte** vanwege de **Arbeitsinzet** achter slot en grendel gezet.

Toen ik van de Arbeidsdienst terug kwam, werd ik opgehaald om met transport naar **Amersfoort** te gaan. Dat is om een of andere reden niet door gegaan. Toen de oorlog in **Nederland** was afgelopen ben ik vanuit het hoge noorden terug gegaan naar **Rotterdam**.

Ik werd opgeroepen om in dienst te gaan. In **Hulten** ben ik opgekomen,” vertelt **sobat van de Broek**. “In die periode waren er allemaal **dienstplichtigen**. De vrijwilligers waren al weg. Mijn militair registratienummer is **26.02.28.019**. Dat vergeet je nooit meer.

We hebben enkele maanden een opleiding gehad van ‘**Jan lik mevessie**’. We hadden nog geen schot gelost. Ik werd **kok** omdat mijn vader een eigen slagerij had dus ik moest maar kok worden. In het begin was er blikvoer en aardappelpuree. In **1946** vertrok ik met de **Sibajak** vanuit **Rotterdam** naar **Nederlands Indië**. We zaten met ongeveer 1100 man aan boord. Er waren jongens die al bij **Hoek van Holland** zeeziek waren en dat

bleven ze tot we in **Sabang**, van boord gegaan zijn gegaan. Daar hebben we een dag gebivakkeerd en toen door naar **Batavia**. In **Priok** werden we opgedeeld. Ik bij **1 RS, de Stoottroepen**. We zijn met ‘**de Tasman**’ naar Semarang gegaan.

Ik ben ook een tijdje sectiecommandant geweest bij **1 RS**. In Nederland was ik al korporaal geworden en ben dat daar in Indië ook gebleven. Ik heb bij **1 RS** gezeten en bij **1-15 RI**. In o.a. Semarang zat ik in **het N.I.S. gebouw** (*Nederlands Indische Spoorwegen*). Van het moment dat ik bij de **1 RS** kwam, zat ik dus bij de **Tijgerbrigade**. We hebben nog een keer een actie gehad en kregen we van **2-6 RI** eigen vuur.”

“Oeps,” zegt Marianne, “dat hebben we al meer gehoord. Alsnog sorry, namens **2-6 RI**.”

“Je wist niet wie er schoot, maar je schoot terug,” vertelt Jan verder. “Je hoort zondermeer wie er schiet, want een **Lee Enfield** heeft een specifiek geluid en een **Hollandse junglekarabijn** heeft haast bijna een repeterend geluid. In **Soerabaja** zaten ze in de stelling met jungle karabijn en Brens. In **de Tijgerclub** ging ik dansen. Nog een prijsje gewonnen ook. Ik weet niet meer hoeveelste prijs het was, maar ik had **een briefopener**.” “En je schreef **nooit** naar huis,” zegt mevrouw v.d. Broek, “waar had jij dan een briefopener voor nodig.” We moeten allen erg lachen om haar verontwaardiging.

“Ik kwam met de ‘**Zuiderkruis**’ terug naar Nederland. Dat was een **Liberty schip**. We gingen met groepen die waren uitgediend. Repatten. Weg. Ik was terug in Holland en ging naar de slagerij bij mijn ouders. Kon daar gelijk beginnen. Totaal 45 jaar heb ik in slagerijen gewerkt. Ik was dertien toen ik begon in de slagerij. Toen kwam het onderduiken en Indië, dus ben ik er 5 jaar tussenuit geweest. Ik werkte bij verschillende slagerijen, o.a. bij **Rensen** in **Utrecht** en een slagerij in **Brabant**. Steeds heen en weer van en naar Rotterdam.

April 1950 ontmoetten **Jan en Willy** elkaar. Dus na de diensttijd. Ze leerden elkaar kennen tijdens een personeelsfeestje in de ‘**Blauwe Zaal**’ bij het beursgebouw in **Rotterdam**.

Mevrouw Willy van de Broek was een traditionele huisvrouw. Thuis als de kinderen, 2 zonen, uit school kwamen. Met een pot thee en kaakjes. “En er is nog een kleinzoon,” vertelt mevrouw v.d. Broek trots. “Sommige kleinkinderen zijn lief, maar deze is heel lief. Een schatje.”

Meneer v.d. Broek krijgt een **hoestaanval**. Marianne vraagt of alles nog wel lukt met meneer en mevrouw v.d. Broek en of ze al hulp hebben. Roel heeft al veel geregeld. Aanvraag voor huishoudelijk verzorging en verbouwing van de badkamer. Marianne zegt dat mevr. v.d. Broek haar altijd kan bellen als er hulp nodig is en het niet lukt. Meneer v. d. Broek is heel tevreden over **de hulpverlening van het Veteraneninstituut**. “**Een goede organisatie in Doorn**. !!! Er wordt tegenwoordig heel veel gedaan voor de jongens.” “Ja hoor,” zegt mevrouw v.d. Broek, “veel meer dan een paar jaar geleden.”

“Op herhaling kwam ik weer in contact met mijn ouwe maten. Dat was de eerste keer in **Oirschot**,” vertelt sobat Jan. “Oh, daar ben je weggelopen, weet je nog,” vraagt mevrouw v.d. Broek. “Met een bakkerswagen ben je toen weg gepiept. Hij wilde zo graag weer naar mij,” zegt mevrouw v.d. Broek. “**AAAAAAHAAAAAA!**” roepen wij met zijn allen. “Daar komt de aap uit de mouw!” Jan legt uit: “We hadden toen nog verkering. Ik wilde gewoon terug naar haar.”

Joop vraagt: “Wanneer dacht u, nou zou ik de jongens nog wel eens willen zien.” “Eigenlijk nooit,” zegt **Jan v.d. Broek**. Maar mevrouw Willy v.d. Broek corrigeert hem: “Jawel Jan, we gingen toen alsmear naar **Plaswijk** toe. Dat waren kringavonden van de **BOSS** (bond oud strijders stoottroepen). We zijn ook een keer in **Delft** naar een reünie van oud-militairen geweest en in verzamelgebouw ‘**Rustenburg**’ op **Rotterdam zuid**, was ook een of andere samenkomst van **oud-militairen**.” “Dat werd georganiseerd door iemand uit **Hoogvliet**,” weet mevrouw v.d. Broek. “Iemand van de blijvertjes. Dus van **1-15 RI**.” Bij Marianne gaat ineens een lichtje branden. “Ooooh, dat was ene **meneer Brouns**.”

Ook toevallig, zegt Marianne, het is echt al jaren geleden, maar ik ben toen bij de meneer Brouns op bezoek geweest. Hij woonde aan de **Aveling** in Hoogvliet en had **het boek Djokjakarta** voor mij. Ik mocht het boek ophalen in ruil voor een fles jonge jenever.” Jan v.d. Broek vertelt verder: “Ik vond die reünie niets. Maar op een gegeven moment kwamen wij in **Nuth** in **Limburg**, bij **Thjeu Schepers**, daar zijn we vele keren geweest, tot het niet meer ging.” Meneer van de Broek heeft vele jaren in de **evenementencommissie** gezeten van 1 RS. Hij weet wat er bij komt kijken om dingen te organiseren, zoals een reünie. “Ik werd daar voor gevraagd. En dan weet je het wel?” Marianne knikt instemmend. “Samen met mijn vrouw Willy organiseerden we boottochtjes, naar musea en noem het maar op. Dat gaat nu niet meer. **De mensen zijn te oud**. Besturen worden opgeheven. Van 1 RS horen wij niets meer. Alleen zo'n kaartje met m'n naam erop. En dan komen jullie hier.” Jan v.d. Broek wordt erg **emotioneel**.

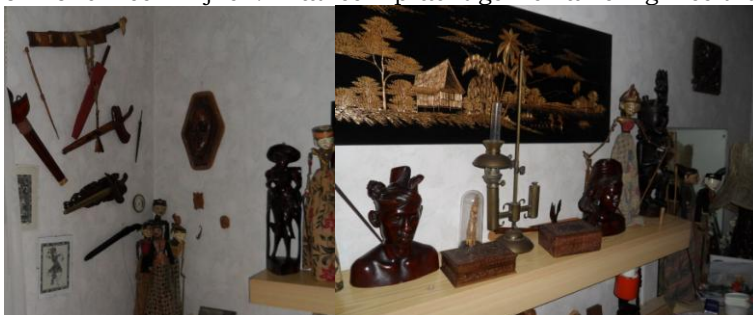
“Marianne, we zijn enorm blij dat jij ons, **de oude Tijgers**, weer de gelegenheid biedt om bij elkaar te komen,” zegt Jan. Marianne vertelt dat zij het heel erg vindt dat mensen de reünie moeten afzeggen om wat voor reden dan ook. Juist nu, op deze hoge leeftijd is het **zo belangrijk** om elkaar nog eens te zien. U wilde ook zo graag nog een keer naar de reünie.” Roel zegt: “Daarom vond ik het juist zo fijn dat jullie nog een plaatsje voor hem konden regelen. Ik breng die **‘ouwetjes’** wel hoor. Dat is voor mij geen probleem.”

Joop vertelt dat dit interview het eerste interview is dat wij doen bij een sobat buiten 2-6 RI. 2-6 RI is een kindje van Marianne. Doordat **haar vader bij 2-6 RI** was. “U bent **de primeur** voor ons. U weet, wij zijn in 2010 gaan uitbreiden naar een reünie en nazorg voor **de gehele Tijgerbrigade**. Met alles respect, u behoort tot een uitstervend ras. Wij zijn hiervoor bij de directeur van het veteraneninstituut geweest, **meneer Frank Marcus**. Hij juichte het idee toe en Marianne kreeg alle medewerking en toestemming om de reünie voor de **Tijgerbrigade** te organiseren. U bent nu **twee keer** op onze reünie geweest. Nu Roel ons belde, met de mededeling dat u, mevrouw van de Broek, ernstig ziek bent en u ons graag nog een keer wilde zien, hebben wij meteen een afspraak gemaakt. En hier zitten we dan in Rotterdam.”

Er wordt zo over Rotterdam nog gepraat en over en weer gegrapt en gegrold, maar dan komt Marianne nog met een indringende vraag. "Wat is u het meeste bijgebleven in Indië, wat heeft bij u het **meeste indruk** gemaakt." Jan v.d. Broek zegt nadenkend: "Dat ik zo fijn opgevangen ben door **de burgers**. De vriendschap. Ik heb in de keuken gestaan en met Javanen gewerkt. Originele **Javanen**. Als ze pikten was het: ik neem een kopje mee want jij heb er toch elf. Een keer in de keuken heb ik er een paar met een eind hout, ik vond het zonde van mijn handen, flink op der sodemieter gegeven. Dan zeiden onze jongens naderhand wel van: jij wordt nog wel eens een keer kapotgemaakt in de kampong. Nooit gebeurd. Als zoiets zou gebeuren zou het door **ploppers** gebeuren of tijdens een actie, maar nooit in de kampong. In de kampong werd ik met open armen ontvangen. Want dan was het **Johnny Datang**. Het was ook dat kindertjes bij ons aan poort stonden met blikjes voor eten. Ach, ze stonden zonder schoentjes aan, geen kleren of vier maten te groot of met een **gonje-baaltje** (*jute-zak*). Ik was foeragemeester op een half track en naast de keuken had ik twee bavianen aan de ketting.

Er is natuurlijk ook veel goed gedaan door de Nederlandse soldaten daar. Ik was met een dokter samen en ging, als ik vrij was, als hulp met hem mee naar de kampong. Dan ging ik de **Rode Kruisposten** af en gingen we de mensen verbinden. Verband erop en pisangblad. Naderhand werd het verband eraf gedraaid en daar werden baadjes (*katoenen jasjes*) van gemaakt. Er was grote armoede." Meneer van de Broek moet weer erg hoesten. Als wij vragen of het niet te vermoeiend is, dan ontkent hij dat steeds, maar we willen het niet op ons geweten hebben dat iemand toch vermoeid raakt van ons bezoek. We vinden dat wij er een punt achter moeten zetten. Mevrouw v.d. Broek zegt: "Jullie moeten straks ook even achter in zijn **museum** kijken hoor. Vroeger was het hele huis een museum, nu alleen in de achterkamer nog." We gaan kijken en zijn overdonderd door de grote hoeveelheid **houtsnijwerk, krissen, wajangpoppen** en veel meer. Jan van de Broek staat te glimmen als wij bewonderend om ons heen kijken. Wat een prachtige verzameling heeft u!

Het één na het ander wordt uitvoerig bekeken en Joop knipt een paar mooie foto's. Het is imposant. Meneer v.d. Broek krijgt weer een hoestaanval en mevrouw v.d. Broek zit alleen in de keuken. Het is nu hoogtijd om te vertrekken, hoewel Jan v.d. Broek nog wel uren wil doorvertellen. Het is mooi geweest. We gaan!

*Na ons bezoek heeft Roel nog enkele malen contact opgenomen met Marianne. Hij had hulp nodig voor zijn ouders. Marianne heeft die ingeroepen via het **Veteraneninstituut**. Van daaruit is de familie v.d. Broek fantastisch geholpen.* door Marianne.

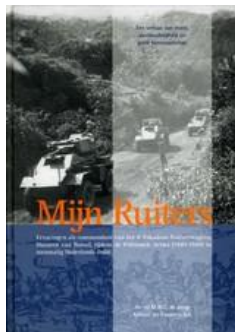
Op 6 februari belt **Roel**. Zijn stem klinkt niet zoals altijd. Het is geen fijn nieuws wat hij heeft. Zijn moeder en sobat Jan v.d. Broek zijn 'meissie', **Willy v.d. Broek- van Galen** is 's morgens overleden.

Willy v.d. Broek- van Galen
* 2 december 1927 † 6 februari 2013

Een brief waarin wij ons medeleven betuigen is door de familie ontvangen. Er is inmiddels weer enige malen telefonisch contact geweest.
corr.adres: Meidoornhoek 5, 3053 BA Rotterdam.

Een ooggetuigenverslag van drie jaren harde strijd in voormalig Nederlands – Indië 1947 – 1949.
ISBN 978-90-813542-1-9.
Contactadres: mijnruiters@euronet.nl.
Stichting Cultureel erfgoed De Jonge, Zierikzee.

MIJN RUITERS, boekbespreking door Frank van Buren.

INLEIDING

In mijn kleine bijdragen aan het blad sepatoe roesak wissel ik stukjes af over Ridderorden en Onderscheidingen met kleine besprekingen van nieuw verschenen boeken over de periode van onze sobats in het voormalig Nederlands – Indië. Deze keer weer een korte boekbespreking.

Over de auteur.

Het boek **'Mijn Ruiters'** na het 11^e couplet van **het Wilhelmus** 'Mijn Ruyters sach men draven seer moedich door dat Velt', is van de hand van **jonkheer mr. Marinus Willem Cornelis de Jonge**, geboren in 1911 en in 2012 overleden. Hij was commandant van het **4^e eskadron Pantserwagens, Huzaren van Boreel** van 1947 tot en met 1949 in voormalig Nederlands – Indië. De auteur studeerde rechten in **Leiden** en was begonnen aan een bestuurlijke loopbaan toen de Duitse troepen in mei 1940 Nederland bezetten. Hij vluchtte met een gekaapte reddingsboot naar **Engeland** en na een militaire opleiding vertrok hij via **Ceylon** naar **Sumatra** waar hij deel nam aan militaire operaties bij een speciale eenheid van het **KNIL**, namelijk het **korps Insulinde**. Na zijn terugkeer in Nederland werd hij commandant van het Korps Pantserwagens en vertrok in 1947 naar voormalig Nederlands – Indië.

Pas na thuiskomst in 1950, volgde hij aan de **KMA** de beroepsofficiersopleiding en aan de **HKS**. Hij bekleedde vele functies bij de krijgsmacht en was o.a. **adjutant van H.M. de Koningin, Plaatsvervangend Commandant van 11 Painfbrig en Landmachtattaché** in Brussel.

Hij werd vele malen onderscheiden:

Ridder in de Orde van Oranje Nassau met de zwaarden

Rechtsridder van de Johanitter Orde in Nederland

Officier in de Huisorden van Oranje

Drager van de Bronzen Leeuw

Oorlogsherinneringskruis met de gesp Oost – Azië en Pacific.

Ereteken voor Orde en Vrede met de gespen 1947 – 1949

Commandeur in de Orde van Leopold II

Jhr. De Jonge stamt uit een **zeer oud adellijk geslacht** waarbij de stamboom, die ik mocht ontvangen van de zoon van de auteur, teruggaat tot 1420.

Over het boek:

Over de oorlog in voormalig Nederlands – Indië is al veel geschreven, maar ruim zestig jaar na het einde ervan is het verschijnen van een nieuw boek uniek te noemen, omdat het geschreven is door een nog levende commandant van onze troepen, in dit geval van **de cavalerie**. De 1^e druk verscheen in 2008 en in 2012 zag de 2^e druk van het boek ‘Mijn Ruiters’ het licht.

De 2^e druk telt met bijlagen 338 pagina's telt **twee uitstekende kaarten** als bijlage en telt tal van **unieke foto's** en **illustraties**. Het boek gaat levendig en zeer gedetailleerd op het ontstaan van het conflict in voormalig Nederlands – Indië, de voorbereidingen in Nederland op het **gewapende conflict** en **de twee politionele acties** en het verloop daarvan in 1947 en 1949.

Jhr. De Jonge is in dit boek in staat gebleken de militaire acties ook in de toenmalige politieke context te plaatsen. Door zijn latere opleiding aan de KMA en de HKS is hij als geen ander in staat **de militaire strategie** aan een oordeel te onderwerpen.

Ook het oordeel “achteraf” en met name de uitkomst van het conflict beschrijft hij nauwkeurig en met **grote deskundigheid**. In het “Woord vooraf” zet jhr. De Jonge uiteen waarom hij het boek, zoveel jaren na dato geschreven heeft.

“Een zelfde schroom om herinneringen met een teleurstellende afloop op te halen, heeft mij tot nu toe belet mijn ervaringen tijdens de Politionele Acties in voormalig Nederlands – Indië neer te schrijven. Dat ik dit nu toch doe, is omdat de geschiedenis van het 4^e Eskadron Pantserwagens waar ik toen het commando over voerde, te boeiend is om aan de vergetelheid prijs te geven. Het verhaal van gewone dienstplichtige militairen die gedurende meer dan drie jaren, buiten Nederland en onder vaak zeer zware omstandigheden, hun plicht vervulden. Daarbij leden zij zware verliezen: een vijfde van hen sneuvelde of werd invalide, meer dan de helft werd lichter gewond, vele meermalen. Dat zij stand hielden, was te danken aan hun kameraadschap en onderlinge steunverlening. Een meer actuele aanleiding om mijn ervaringen alsnog op te schrijven, is de gelijkenis die het huidige conflict in Afghanistan vertoont met dat waar wij destijds in Nederlands – Indië betrokken waren. Wie daar aan twijfelt leze dit boek en oordele dan”.

Beter kan ik niet verwoorden waarom het voor de Sobats maar zeker ook de “tweede generatie” een **geweldig mooi, informerend en zeer lezenswaardig boek** is geworden over de oorlog in voormalig Nederlands – Indië.

Ik heb begrepen dat het boek inmiddels **verplichte literatuur** is op de **KMA**.

Ik ben ervan overtuigd dat het bijdraagt tot een beter inzicht in deze periode en dat het de Sobats de plaats geeft die zij verdienen in de **Nederlandse krijgsgeschiedenis**.

Gelezen. December 2012.

Frank van Buren,

zoon van Sobat Frank van Buren (Treebeek, II. 6. R.I.)

Voor een kopje thee naar John en Mientje Kamerling.

Hoewel er op 14 januari 2013 weer een fiks pak sneeuw was gevallen gingen we toch op pad. Niet ver. Gewoon bij ons in Hoogvliet. Bij **John Kamerling**. Hij is Tjgerveteraan maar ook **oud-collega** van Joop Pragt. John maakte voor ons o.a. de **Tijgerkopjes** voor de loterij en het **prachtige houten bordje** met de gouden letters 2-6 RI, Tjgerbrigade.

Glibberend en glijdend arriveerden wij bij het ons al bekende adres. We worden hartelijk ontvangen door **John** en zijn **vrouw Mientje**. We noemen elkaar bij de voornaam. Dat mag. Oude collega's en vrienden doen dat. Het huis van John en Mientje is tiptop in orde. Overal heeft John zijn sporen als **handwerk vakman** achtergelaten. Zelfs een mooie houten houder voor de mobiele telefoon ontbreekt niet. "**Alles wat zijn ogen zien, maken zijn handen,**" vertelt Mientje. "John is altijd bezig. Hij kan echt niet stilzitten."

Wie is John Kamerling?

John werd op 16 december 1926 in **Rotterdam** geboren.

Hij was een **'late' leerling**. December geboren, dan moest je vroeger wachten tot het nieuwe schooljaar begon, dus John was al 7jaar toen hij naar school ging.

"Toen ik 21 was ben ik op 30 juli 1948 met de **'Zuiderkruis'** naar Indië gegaan," vertelt John. Hij is heel informatief en kan uitstekend vertellen. Wij hebben werkelijk uren zitten luisteren en kijken, want John draagt ook prachtige voorbeelden aan.

John Kamerling, **soldaat 1^e klas**, militair registratienummer 28.12.16.543. Dienstplichtig militair **411 Garde regiment Grenadiers. 2^e compagnie**. Opgekomen 4 maart 1948.

Laten we maar eerst beginnen met het verloop van zijn militaire indeling: **Lichting 48-1**, ingedeeld bij **W-Brigade, T-Brigade. Actiegebieden: Semarang, Salatiga, Kopeng, Porwokerto, Boemiojoe, Adjibarang, Tegal, Brebes.**

"Ik kwam aan in Indonesië in **Salatiga**. Eerst via **Priok** maar daar kon het schip niet landen, we gingen door naar **Semarang**. Op 24september 1948 met landingsboten aan wal en dan door naar **Salatiga**. Daar was het opleidingskamp. Een héél groot kamp. Mooi hoor, mooie gebouwen, alles prima geregeld. Na onze tropentraining gingen we door naar **Soemowno**. Daar lag een omvormkamp. Kon je een heel bataljon in kwijt. Het was een **Jappenkamp** geweest, niet voor burgersmensen, maar voor hen zelf. Dat was pico bello allemaal, met een groot zwembad. Wat gebeurt er? We moesten weer allemaal opleidingen doen. Echte opleidingen, **pief paf poef**. Waren in groepen verdeeld, een linker, rechter en middengroepje."

Joop zegt: "Ik kom toch nog even terug op toen de oorlog afgelopen was, was jij 16 jaar." "Begin januari 1945, ik kwam uit de **Waalhaven**, daar was een basis, daar ging ik altijd kijken, want werk was er niet. Maar vlak daarnaast was een **kolencentrale** geweest. De kolen vielen er wel eens overheen. Net 16 jaar ging ik al die kolen ophalen. Ik werd weggejaagd, maar ik dacht: Dag! Ik moet kolen hebben. Op een gegeven moment word ik op mijn schouder getikt, twee van die **stoute jongens** achter me, met die **zwarte pakken** aan. Hé, wat is dat? Stond je te spioneren? Nee, helemaal niet, ik moet kolen hebben. Hoe kan dat dan? Wat doe je voor werk? Ik heb geen werk. Oh, dan ken je je melden, bij het **arbeidsbureau**, morgenochtend. Ik kom thuis, vertelde dat zo. Ja, ik moest een koffertje meenemen. Oh, nou ik zie wel. Ik ben gevangen gehouden in het **Feijenoordstadion**. Avonds om 11uur gingen we in die houten wagonnetjes en werden we afgevoerd. En dan kon je twee dingen doen: Je kon tegen zijn, dat waren we natuurlijk allemaal, niet werken, dan kreeg je niet te eten, of wel werken, dan ging je buiten het kamp en kreeg je wel te eten. Ik zat wel in **Dachau**. Ik was **16 jaar**. Ja. (met een zacht stemmetje).

We gingen met groepjes van 13 man, veel van hen zijn overleden. Door **honger** of **tuberculose**. Het is nog een wonder dat ik dat niet heb gekregen. Het eten was.....maar ik heb het overleefd.”

“En je jeugd, hoe was die?”vraagt Joop.

“Wat mijn jeugd was? Ik heb maar heel **weinig jeugd** gehad. Die heb ik gegeven aan **het vaderland**. Ik heb gewoon lagere school gehad. Hoe ging dat vroeger? Als je vader smid was, dan werd jij ook smid. Zodoende ben ik **metaal draaier** geworden. Ik ging naar de ambachtsschool. Ik heb daar twee maanden gezeten. Er was geen stroom. De stroom was op. Ik was 14 jaar en ging van school en ging werken. Het was in de oorlog! Toen ben ik naar **Industria** op **Hillegersberg** gegaan. Je raad nooit wat voor een kapitaal ik toen verdiende! De kinderen kunnen het zich niet voorstellen, Jullie waarschijnlijk wel. **Negen cent** per uur! Toen ik goed mijn best deed, kreeg ik een dubbeltje. Ik werkte als **leerling draaier**, zat achter een revolverbank, nee, niets van pief paf poef hoor, kleine dingetjes maken, boutjes moertjes en op een gegeven moment, dat was januari 1945, was er geen stroom meer. Dus leerlingen en knechtjes moesten er allemaal uit. Alleen de ouderen, de vertrouwden, die mochten blijven. Toen is het gebeurd dat ik gepakt werd en naar **Dachau** afgevoerd. Wij werden **bevrijd** door de Amerikanen in Duitsland.

Ook zijn vrouw Mientje heeft het zwaar in de oorlog te verduren gehad. Mientje is van **half Joodse afkomst**. Mientje vraagt: “Hoe oud was mijn **vader** nou toen die werd **weggehaald**? Het was op 11 november 1944.” John kan even niet zoveel vertellen. Heel veel emoties komen weer terug.

Mientje verteld verder: “Mijn vader werd dus ook weggehaald en mijn moeder en ik uit het raam hangen, want we woonden driehoog en toen schoten ze zo naar boven toe, die moffen. Hij kwam onderweg op de **Coolsingel** zijn **twee broers** tegen.

Hij bleef bij zijn broers. Ze keerden, net als zo veel anderen, niet meer terug. Mijn moeder had 4 kinderen en de vijfde was op komst toen mijn vader werd afgevoerd. Er **stierven** ook nog een **broertje** en een **zusje** in de oorlog.”

John hervat zich weer en gaat verder met zijn verhaal. “Bij de **Amerikanen** ging ik werken, niet voor geld of sigaretten maar voor voedsel. Wat die jongens aten, waren voor ons godenmaaltijden. We hadden een tijdelijke pas. Een Duitse. Toen mochten we niet naar huis, maar we moesten van **Duitsland** naar **Oostenrijk. Bregenz**. En daar moesten we in een kamp.

Daarvandaan gingen we naar **Zwitserland**, maar mochten weer niet naar huis. Weet je waarom? Anders zou de markt hier overvol zijn met al die duizenden en duizenden mensen en dat wilden ze niet. Dat moest met stapjes gebeuren. Van Zwitserland gingen we naar **Frankrijk, Parijs**. Toen gingen we naar **Tours**, dat is nog verder, daar hebben we 14 dagen gezeten, en toen mochten we stapje voor stapje naar **Holland** toe. **Amersfoort**. Je mocht niet naar huis, nee, je moest in het kamp en ging je weer helemaal door de molen, alles openmaken, alles wat je nog gejat had (en ik had nog al wat gereedschap gejat) maar dat was niet erg, als het maar geen **Hitler-dingen** waren. Die mooie dolken daar waren ze nogal gek op. Dus gelukkig had ik die niet en dan ga je naar huis. Nou, blij natuurlijk. Ik was 14 dagen thuis toen ging ik werken.

In 1947 werd ik **opgeroepen**. Zo jongeman, ben jij die en die? Ja, dat ben ik. Heb jij in Duitsland gezeten? Dat zie je toch. (*laat zijn arm zien*) Oh, waarom, had je niet kunnen **onderduiken**? Toen: Je moet naar Indië. Je had geen keus. Ik had er niet de pest over in, ik vond het meer een avontuur. We kwamen in Amersfoort en daar werd gezegd, jongens jullie gaan naar Indië en jullie komen als een man weer terug. En inderdaad, ik ben als een vent weer teruggekomen.”

Hoe ging je nou naar Indië toe.

“Met het **Zuiderkruis**. Dat was een mooie boot hoor.” Joop houdt niet van varen maar komt toch weer terug op de Zuiderkruis. “Met welke onderdelen zat je op de Zuiderkruis naar Indië toe.” “Nou, het hele bataljon. Hoofdzakelijk grenadiers. Op 30 juli 1948 vertrokken en in 1950 weer teruggekomen. Na iets meer dan **26 maanden**. We waren het zeegat nog niet uit of er waren jongens zeeziek. We waren in augustus al Indië, want wij hebben de **oude koningin** nog meegemaakt. Weet je wat er gebeurde, het was met de hele rataplan opstellen op de binnenplaats en daar stond de grote baas die stond wat te brabbelen wat niet te verstaan was. Toen ging het van **hiep hiep hoera** en de pet van de grote baas ging als enige de lucht in. We hebben ons rot gelachen.”

Mientje vraagt aan John: “Weet jij nog dat we op **die reünie** waren. En dat jullie stonden te praten over een **begrafenis** van één van jullie. Toen kwam er een jongen op je af. Hij was zijn **vader kwijt geraakt** in Indië en hij had gehoord dat jij **foto's** van de begrafenis van zijn vader had. Jij beloofde hem dat jij de volgende keer de foto's mee zou brengen. Je bent toen de keer daarop met hem apart gaan zitten en heb de foto's laten zien. **Heel emotioneel**”

“Oh ja, **Jan van Tiel** was zijn vader,” zegt John. Het was inderdaad heel emotioneel.

Het ergste was nog dat was **een actie** en het regende kogels om je heen. We hadden een gesneuvelde, toevallig **een hospik**, maar dan stoppen we. Je moet **afbreken** en **weg**. Nou, we hebben gehold. Wat was nou het geval, **Jan van Tiel** lag in een greppeltje en wij waren met een man of vier de laatsten en was het rennen, rennen. We riepen nog: "**Jan, kom op!**" Hij roept nog: "Ja ik kom!" Wij moesten verder, verder. Je loopt dan heel hard hoor.

Gelukkig door een **halfdroge sawa**, want een natte sawa kan je niet door hoor. Nou, dan ga je **consolideren**. Jongens zijn we er allemaal? Nee, Jan die is er nog niet. Jan is al door, werd er geroepen. Maar Jan die lag daar nog! Dan kom je op een plek waar we altijd stonden te tellen, vraag je: hé waar is Jan. Als ik geweten had..., want het ergste was, hij zat in mijn groep. Ja, dat was **het allerergste** nog. Ik zat aan de linkerkant van die berg. Maar omdat iedereen zei: hij is al door en hij roept nog: **ja, ik kom...!** John puft en slikt even. "Ja, dan moet je die jongen nog over zijn vader... hij was met de handschoen getrouwd....! Ja... ja.

Na even pauze te hebben genomen gaat John verder met vertellen. En vertellen kan John.

"Op 4 april 1949 een actie. Hierbij was de tegenstander veel sterker dan wij, want wij moesten terug trekken. Stoppen. De tegenstand was te groot en ze schoten **tikketikketikketikke mitrailleurvuur**.

10 april 1949. Weer actie. **Malahajoe**. Dat was een kampong, in de bergen. Aan de voet daarvan was een **irrigatie systeem**. Een heel groot meer. Het leek wel het **IJsselmeer**, En daar had je een sluis, die konden ze met de hand bedienen want als het achterland droogviel, deden ze die sluis weer een beetje open. In de natte tijd moest die sluis dicht. Die sluis moest natuurlijk bezet worden want denk erom als ze die hadden laten springen, dan waren we weggespoeld! Want het was een plas! Wat gebeurt er nou, daar komt commandant **sergeant majoor**, ik weet zijn naam effe niet, alles controleren. Er kwamen van die trucks met ongeveer 15 man erop en die werden uitgeladen. Wat gebeurt, een van de jongens laat zijn **geweer vallen**. Het laten vallen van een geweer was **een doodzonde!** Dat ken je toch niet maken, je geweer laten vallen op straat. Die **sergeant majoor** komt net aanlopen. Wat doet die? Hij pakt dat geweer op. Kijkt die knul aan.

Hij zegt tegen die knul, hoe heet jij? Sergeant majoor ik heet Janssen! Hoe komt dat? Omdat mijn vader zo heet. Nou, meteen gebrul van de lach. Die sergeant majoor kijkt hem aan, draait zich om en loopt lachend weg! Kijk dat zijn nou de leuke dingen. 12 april 1949 gaan we opnieuw beginnen. Opnieuw een actie, want we moesten dan ding toch bezetten. Met betere toestanden gingen we er naar toe. Maar wat gebeurt er, op een heuvel ongeveer 200meter waar de jongens allemaal zaten voor we zouden aanvallen, was het ineens **pief paf poef**, dus wij allemaal plat. En goed plat. Dat was geen geintje. Die hospik sneuvelde en toen braken we af. Dat was van Tiel, die ik daar achtergelaten heb.” Toen zijn we op 2 mei terug gegaan en hebben we alles goed bezet. Ze hebben al die tijd daar gezeten. Die zijn daar blijven zitten tot het laatst aan toe. Er is daar nooit meer wat gebeurd.

John leerde Mientje beter kennen toen hij terugkeerde uit Indië. Ze hebben twee kinderen, vier kleinkinderen en vier achterkleinkinderen. Op 29 april 2013 zijn ze **zestig jaar getrouwd**.

Hoe was het toen je **weer thuis** kwam. “Nou vreemd, heel vreemd, alle muren kwamen op mij af. Want daar was het zo ruim en wijds. Het is wel eens gebeurd dat ik uit bed donderde 's nachts, dan lag ik weer te schieten. Ik zou **emigreren**, ik wou weg. Wat bij mij de meeste indruk heeft gemaakt zijn natuurlijk de gesneuvelden geweest. Want het was wel eens kantje boord hoor. Met een **Amerikaans schip**, de **Generaal Greely**, ging de hele rattaplan weer terug naar Nederland. In de **Merwedehaven in Rotterdam** gingen we van boord af, en wat stond daar? Niets! Helemaal niets. Alleen een vrouwelijke hospik, die gaf je een prikkie om te kijken of je **tropische ziektes** had en dan werd je met zijn allen in een ouwe bus gezet en er ergens uit geknikkerd. Ik werd er gauw uitgeknikkerd want ik woonde in Rotterdam. Zo werkte dat.”

John vertelt dat zijn onderdeel geen reünie meer organiseert. Te weinig mensen. Verleden jaar was hij graag naar **de Tijgereunie** gekomen, maar omstandigheden lieten het niet toe. Dit jaar hoopt hij samen met Mientje wel de reünie te bezoeken. De **mortiergranaat**, die John heeft nagemaakt, nemen wij zeer zeker mee zodat u ook zijn werk kunt bewonderen. Intussen is het licht in de kamer al aangedaan, heeft de sneeuw zich buiten al aardig opgehoopt. We moeten echt naar huis terug voordat we **ingesneeuwd** raken. John moppert dat hij nog heel wat meer verhalen heeft te vertellen. Wij nodigen hem en zijn vrouw Mientje uit om **bij ons thuis** de rest te vertellen.

Wij bedanken John en Mientje voor de gastvrije ontvangst en gaan op naar de hutspot met jus en rundvlees!

door Joop en Marianne

Wintersbezoek aan Constant (Conny) v.d. Wiel, 4-2-6 RI

Het sneeuwt.

Het sneeuwt hard, maar toch gaan we deze dag op pad naar **drie adressen**. De eerste op het lijstje wat wij doorgekregen hebben van Marijke, onze coördinatrice nazorg, is sobat **C. v.d. Wiel van 2-6 RI**. Gelukkig zijn wij nog van het 'ijsbloemen-op-de-ramen-tijdperk'. We zijn wel wat gewend. Maar het sneeuwt wel erg hard. Prachtige winterse landschappen zoeven we voorbij. Kleumende paardjes staan in de sneeuw en de schapen lijken ineens geelgoor in de wit besneeuwde velden.

We arriveren precies op tijd bij de omzoomde plek waar de familie v.d. Wiel verblijft. Mevrouw **Joke v.d. Wiel** haalt ons op en begeleidt ons naar het huis. Wat een prachtig bosrijke omgeving, wat een rust en wat een mooie woning. Knusheid straalt ervan af. Een warm welkom door sobat **Conny v.d. Wiel** valt ons ten deel.

Eenmaal gezeten aan de grote tafel, in de oergezellige woonkamer, komt sobat v.d. Wiel meteen met een hele stapel **foto's** te voorschijn. "Oh waarom hebt u ze niet mooi ingeplakt?" vraagt Marianne verbaasd. "Och ja, waarom niet," vraagt meneer v.d. Wiel zich af. Joop zegt: "Marianne, jouw vader had ook zijn foto's niet ingeplakt, maar op een stapeltje met een elastiekje erom in een oude schoendoos."

Mevrouw Joke v.d. Wiel komt met de koffie gezellig bij ons aan tafel zitten. Marianne overhandigt haar meteen het meegebrachte snoepertje.

Constant van der Wiel, militairregistratienummer 27.06.18.000, zat als **sniper** bij de **verkenningsgroep 4-2-6 RI**. Net als het overgrote deel van 2-6RI ging hij als **OVW-er** vanuit **Vught** naar Sittard. Van daaruit naar **Calais**. De plas water over naar **Wockingham Reading, kamp Aldershot, Southampton** om enige tijd later met de '**Nieuw Amsterdam**' naar Nederlands Oost Indië te vertrekken, maar landde aan het eind van de reis eerst op **Malakka, Morib beach**.

Conny v.d. Wiel is slecht in het onthouden van namen. **W. Peeters, Cats, Ad van Hooijdonk (foerier) en Helmons** zijn de namen die hij toch nog wel weet zo. "Ook **Jo van de Heuvel** (die kon staande slapen) en **Nicolai**, evenals **Jo Spruijt**.

De eerste dode was soldaat **van Weert**,"vertelt Constant. "Die is niet gesneuveld maar **vermoord**! Dat blijft je bij! En dan de eerste gesneuvelde in **Semarang**. Dat kwam heel hard aan. De eerste!" Marianne zoekt op haar laptop even op wie dat is geweest. **Van Genderen** wordt ineens herkend. "Ja, dat was de eerste gesneuvelde. Maar er was er ook eentje die was **overgelopen** naar de tegenpartij. Dat was een hele toestand.

Ons werd ingeprent dat wij het **land** moesten **veroveren** en de ploppers er uit moesten, maar onderhand werd er onderhandeld om **ons eruit te wippen!**"

De laatste grote actie heeft hij niet meegemaakt. "Nee, want ik moest toen der tijd foto's maken van het kampement, waar ik de naam niet meer van weet, en toen ben ik **uit een boom gestort**. Ik werd met een **gebroken** arm getransporteerd naar het **St. Elisabeth ziekenhuis**. Daar heb ik een half jaar moeten oefenen met die arm. Weer terug werd ik ingedeeld bij **KNIL** waar ik een **'zwaar vervoer'** opleiding heb gehad. Vervolgens ging ik weer terug naar **Tjandi**. Toen werd ik getransporteerd naar **Batavia** en heb ik bij de **KW3** gezeten. KW3 is een **doorgangskamp** om naar huis te gaan. Mijn arm was nog steeds niet goed. Ik heb daar een half jaar gezeten en toen waren ze me kwijt.

Mijn vader kreeg thuis bericht dat ik **vermist** was. Mijn vader zei dat het niet kon want hij had net nog post van zijn zoon. Op een zeker moment had ik een vrachtje naar de haven van **Batavia** toe en daar lag de **'Johan van Oldenbarnevelt'**. Ik vroeg wie er op dat schip zaten. Nou dat waren er van **6 RI**. Ik zeg: dan moet ik **ook mee!** Uiteindelijk moest ik heel snel mijn spullen bij elkaar rapen. Zo ben ik dus thuisgekomen. Als ik niets had gezegd, had ik er misschien nu nog gezeten! " grapt sobat Constant.

Tijdens de oorlog in Nederland deed hij hier en daar klusjes, werkte op een grote boerderij voor eten. Hij heeft eerst een tijd bij **Philips** op de **bedrijfsschool** gezeten, maar door de oorlog werd dat stopgezet. Na thuiskomst vanuit Indië heeft hij de bedrijfsschool afgemaakt.

"Ik ben in feite overal geweest, ik heb alles meegemaakt, maar het contact met de jongens op zich was altijd maar beperkt. Het was altijd maar effe. Ik heb patrouille gelopen bij de demarcatielijn, zat bij **de Boeloe gevangenis**, was bij de actie op het **vliegveld Kalibanteng**. Daar heb ik ook de **Mitchell** zien neerstorten. Ik heb op het **hoofdkwartier** bij het **wachtpeloton** gezeten, bij de **elektriciteitscentrale** en de **watercentrale**. Mij schoven ze van de ene kant naar de andere. Waar ik nou precies bij gelegerd was, weet ik eigenlijk niet. Maar ik weet wel dat er **KNIL- mensen** waren. Zij hoorden bij de **inlichtingendienst**. Daar heb ik een tijd bij meegelopen."

Ondertussen bekijkt Marianne ook de prachtige foto's. Zij herkent jongens van **de vierde compagnie**. "**Cats** was in Semarang mijn **sectiecommandant** geworden," vertelt Constant verder. "Peters, **luitenant Peters**, die kende ik eerst als soldaat 1^e klas. Hij was van de douane. In **Vught** kregen we daar instructie van. In Engeland is hij sergeant geworden en in Semarang sergeant-majoor. Daarna ben ik hem kwijt geraakt. **Van Hooijdonk** kende ik ook als sergeant."

Mooie foto's, geweldig mooi. Marianne ziet steeds bekende gezichten op de foto's. Joop probeert ze allemaal te fotograferen. Marianne trekt haar brutale '**sepatoe sepatoe**' aan en vraagt of ze de foto's mag lenen om in te **scannen**. Samen met sobat v.d. Wiel bekijkt zij de foto's en herkent veel gebouwen. Joop bekijkt ondertussen met mevr. v.d. Wiel, de familiefoto's.

Constant v.d. Wiel laat een foto zien waar hij wordt afgevoerd per **brancard** na de val uit de boom.

"Met **sergeant Cats** waren we tijdens een patrouille de weg kwijtgeraakt. Maar door mijn **sniper cursus** wist ik gelukkig de weg terug. Ik was ook nog chauffeur bij **generaal Wilkers**, hoofd van de medische dienst. Hier staan we bij de privéauto van de generaal, daar hadden we mee geschnabbeld (*taxi mee gespeeld*)."

De naam **van Wely**, sergeant-majoor, schiet meneer v.d. Wiel ook weer te binnen. **Jack van Veen**, een bren- carrierchauffeur wordt herkend. **Jo Spruijt** ook. "Maar die is ook al overleden," zegt meneer v.d. Wiel. "Later is hij sergeant geworden. Hij zat in het entertainment.

Kijk en dat ben ik , **die spiering**."

Marianne zegt: "Inderdaad, er zat niet veel vet op ! Met windkracht drie mocht u zeker niet meer naar buiten." Sobat v.d. Wiel verklaart:

"Het was altijd **bloedheet**, er werd heel veel gesport en meerdere

keren per week grote patrouilles van 20 tot 25 kilometer gelopen. Ook over die spoorbielzen." Nou dat zou je nu niet meer zeggen. Het lopen gaat niet best meer bij sobat v.d. Wiel. "Anderhalf jaar geleden kon ik helemaal niet meer lopen, een binnenwaartse hernia. **In België** ben ik bij een therapeut weer opgeknapt. Niet dat ik nog heel veel kan lopen. De vierdaagse zit er niet meer in." Conny v.d. Wiel werd geboren in **Eindhoven**. Hij leerde zijn **vrouw Joke** pas na Indië kennen. "We werden met de bus thuisgebracht vanuit Rotterdam. Ik was **de allerlaatste** die uit de bus kwam. We hebben wel een uur door Eindhoven gereden. Ik woonde helemaal aan de zuidkant.

Toen ik bij huis kwam zag ik haar in de straat langs de kant staan. **Die moet ik hebben!** De verkering is één keer uitgeweest.” “Ik had **een beetje meelij** met hem,” bekennt Joke v.d. Wiel schalks. Gelukkig is de verkering weer aangegaan en ze trouwden in 1954. Kregen 5 kinderen, 3 jongens en twee meisjes, waar van één zoon militair is (**groot-majoor**) en de andere zoon een kinderopvangbedrijf heeft. De familie is uitgebreid met 4 kleinkinderen en 4 achterkleinkinderen.

Mevrouw v.d. Wiel is **82 jaar**. Ze is nog fit. Dat komt, zegt zij, omdat zij altijd een volkstuin heeft gehad. Enige tijd geleden is zij gevallen op een steen. Ze heeft daarvan een opduvel gehad. Helaas is dat de reden geweest om de tuin op te geven. Mevrouw heeft nu hier bij hun huis zelf de tuin ontworpen. Ze gaat ook bowlen, 1x in week.

Ondertussen wordt foto na foto bekeken. De **Bodjong**, de parades. “Het is te lang geleden,” zegt meneer v.d.Wiel. “Het is denk ik wel **20 jaar geleden** dat ik deze foto’s heb gezien. Er zullen er wel veel dood zijn. (*We hebben op onze lijst nog 45 echte 2-6 RI-ers*).Eén uit Eindhoven die had **een apie** onder zijn jas meegenomen. Ik weet zijn naam niet meer. **Jo Spruijt** die was met zo’n klein mannetje samen, **Renting**. Als er een uitvoering was of wat ook, dan liep hij altijd voorop. Druk mannetje. **Jo van de Heuvel**, daar heb ik eens mee op wacht gestaan. Op de demarcatielijn bij die bunkers stonden we op wacht en hij **stond** gewoon te slapen!!!” Volgens Constant v.d. Wiel heeft **Johan Cats** in Vught **de schoen** getekend en in Nederlands Indië de Tijgerkop getekend. Hij kon zo enorm goed tekenen. Meneer v.d. Wiel is blijverrast te horen dat onze **Tijgerbadge** nog steeds gebruikt wordt. Erg leuk, hij moet lachen dat we nu contact met die (jonge) **Tijgercompagnie** onderhouden.

“De **7 december divisie** kwam ons eigenlijk afllossen,” herinnert sobat v.d. Wiel zich. “We hebben die jongens meegenomen op patrouille. Ze moesten het nog allemaal leren. Ik wist niet dat **5-5 RI** ons gebied heeft overgenomen. Maar toen zat ik al in **Bandoeng**” Marianne zegt dat er nu ook jongens van **5-5RI** bij ons op de **Tijgerreünie** komen.

“Het is dit jaar **65 jaar** geleden dat wij terugkwamen in Nederland. Toen ik thuis was gekomen heb ik mij voorgenomen: **ik sluit het af**. De knop om. Mijn broer is doodgeschoten in de oorlog. Daar heb ik altijd hartzeer van gehad. Ik dacht: die ga ik wreken. Allicht sprak het avontuur ook mee. We zijn nog teruggeweest naar Indonesië. **Meester Cornelis** op **Bandoeng**. Als je daar bent, dan komt er wel wat terug,” mijmert Constant. Na zijn diensttijd heeft sobat v.d. Wiel bij Philips de bedrijfsschool afgemaakt en het diploma gehaald voor **machinebankwerker** en is dat 11 jaar geweest. Daarna is hij voor zichzelf begonnen. **Zelfstandige** in de **C.A.S.**(centraal antenne systeem).

Kocht daarna een **machinefabriek**, maar die werd met **de crisis** weer verkocht. Ging toen in **de zonnewering** tot aan zijn 65^e jaar. Tijd voor **pensioen**. Het bedrijf werd aan de zoon verkocht. “Achteraf voel ik me **gebruikt** als militair, zondermeer. Ze zijn niet recht door zee geweest. Het was een **stinkend spelletje**. Er zijn er een hoop gesneuveld ook van 6 RI en waarom? Als er een actie was lag je dikwijls onder vuur. Maar je moest toch ook weer terugtrekken en dan zat je 's nachts weer te wachten tot zij terugkwamen. Het was allemaal **niet nodig** geweest Nee. Helemaal niet. We werden **onderbetaald**. Arm als de mieren. We zijn er onderdeel door getrokken bij het leven. Nederland heeft nooit zulke goedkope knechten gehad,” foertert meneer v.d. Wiel.

Familie v.d. Wiel is **nooit** naar een reünie geweest. Sobat v.d. Wiel heeft op zoveel verschillende plaatsen gezeten. Mianne en Joop drukken familie v.d. Wiel op het hart dat, ondanks als je niemand zou herkennen **op de reünie**, iedereen toch wel **met elkaar in gesprek** komt. Ook de dames. Niemand blijft alleen zitten, want het is fijn om elkaars ervaringen te horen. Zeker omdat iedereen in **het zelfde gebied** gelegerd was. En dat werkt! Joop nodigt meteen de zoon, de groot- majoor, uit om met zijn ouders mee te komen. Zij hebben dan **een chauffeur** en de eerste aanspraak.

Oh, dan komt nog een belangrijke vraag van Mianne. Of Constant v.d. Wiel wel zijn **gewonden draaginsigne** heeft gekregen. Dat heeft hij **niet**! Toen hij van boord ging, wilde hij naar huis. **Geen gezeur meer**. We vertellen van **Koos de Ruijter**, die alsnog zijn gewonden draaginsigne krijgt uitgereikt. En van sobat **Pieter Renting**, die straks zijn ereteken voor orde en vrede weer krijgt.

Nu, zoveel jaar later, zou Constant v.d. Wiel ook zijn gewonden draaginsigne **wel** willen hebben.

Mianne belooft, net als bij Koos en Pieter, **haar best** te doen en **een aanvraag** in te vullen.

Hiermee sluiten wij ons bezoek af. Met twee bezoeken nog te gaan en de sneeuw op de weg is het tijd om gedag te zeggen. Met de bundel foto's veilig opgeborgen in de tas, gaan wij de besneeuwde wereld weer in. Met hartelijk dank aan de familie v.d. Wiel voor de gastvrije ontvangst!

bovenste rij: staand v.l.n.r. 3^e Luitn. Kees Peters, 5^e Joke Wanroy, 6^e Floor van Genderen. 2^e rij: 1^e Leo Bakker, 4^e Ceel Smulders
onderste rij 4^e Goort Helmons rechts Paantjes, (Albert Haan, Jan en Piet v. Par, gebroeders Kats staan ook op de foto)

door Marianne

Verder, op weg naar sobat Pieter Renting.

En weer trotseerden wij de winterse omstandigheden. We rijden van sobat v.d. Wiel door naar **sobat Renting** in **Eindhoven**. We hadden al telefonisch laten weten dat we iets later zouden zijn als afgesproken. En het werd nog wat extra later, omdat onderweg onze **TOMTOM** het liet afweten. Snoertje kapot. Joop, die zich niet snel laat weerhouden, schoot onderweg een **reparatiewinkel** voor telefoons in en kocht een **nieuw snoertje**. Niet veel later arriveerden wij, en dit keer niet op tijd, bij sobat Renting. Oplettende lezers van ons boekje Sepatoe Roesak zullen zeggen: "Hé, daar zijn ze de vorige keer ook al langs geweest." En dat klopt. Marianne heeft, zoals tijdens dat bezoek aan sobat Pieter Renting beloofd, een nieuwe **onderscheiding 'Orde en Vrede'** voor hem aangevraagd. Dat is gelukt en vandaag gingen we deze bij hem langsbrengen. **Zoon Jos** en **schoondochter Myranda** waren ook aanwezig. Snel maakten zij een kopje koffie voor ons.

Marianne haastte zich met het doosje, waarin de onderscheiding zat, naar de keuken, naar zoon Jos. "Jos, aan jou **de eer** om je vader opnieuw te onderscheiden met dit tweede ereteken." In de kamer krijgt sobat Pieter van Marianne **een aardigheidje**: een grote doos met extra lange lucifers! (zie *sepatoe roesak dec.2012 red.*) Pieter Renting moest hier hartelijk om lachen. Pieter Renting laat ons niet eerder aan het woord dan voor hij nog een **donatie van 40 euro** geeft voor de kas. Waarvoor wij hem heel hartelijk bedanken.

Gezellig aan het kopje koffie vraagt Pieter Renting, **niets vermoedend**, of er al iets bekend is over de onderscheiding die Marianne zou aanvragen. Ha, dat komt even mooi uit. Het sein voor zoon Jos om op te staan en zijn vader toe te spreken. Met **erbieid overhandigt Jos zijn vader de onderscheiding**.

Zichtbaar **aangedaan** bekijkt Pieter Renting zijn ereteken Orde en vrede met de jaargespens. Hij is zo enorm dankbaar.

Meneer Pieter Renting vertelt: "Ik had het eigenlijk **allemaal afgesloten**. Indië. Na jullie bezoek is alles in een **stroomversnelling** geraakt. Maar wel leuk hoor. Ik durfde eerst het boekje waarin het verslag van het bezoek stond niet te lezen. De kinderen hebben het eerst bekeken en zeiden: '**het is goed Pap**'. Na 65 jaar ben je bang dat je misschien iets romantiseer. Hoewel ik weet dat ik de feiten niet verzin, omdat ik het zelf heb beleefd, was ik daar toch een beetje bang voor." Marianne stelt hem gerust. Ze heeft **geen onwaarheden** gevonden in de verhalen die Pieter Renting tijdens het vorige bezoek heeft verteld. "Dat bezoek hè, hoewel ik er in eerste instantie heel erg tegenop zag, is het een **heel fijn bezoek** geweest. Het voelde **heel eigen**. Net als nu!" zegt sobat Renting. Joop en Marianne haken meteen daarop in. "Zo is dat ook op de reünie. Wij zouden het fijn vinden als u dit keer ook aanwezig zou zijn.

Wellicht willen zoon Jos en Myranda u wel begeleiden. **U bent van harte welkom.** Schuift u dan aan bij **sobat v.d. Wiel.** Hij heeft **Jo Spruijt** ook goed gekend.”

Hoewel we zo graag nog veel langer hadden willen blijven, moesten we dit keer het bezoek korter houden dan het voorgaande. We moesten nog door naar Veenendaal. We beloven het boekje Sepatoe Roesak waarin het verslag van ons bezoek met de onderscheiding komt te staan, ook weer naar dochter **Isabel in Oregon U.S.A.** te sturen. Met een heel blij gevoel, niet alleen vanwege de donatie, nemen we hartelijk afscheid van de familie Renting. Met enige welkome wegaanwijzingen betreffende de te volgen route, vertrekken wij. Buiten zwaaien we nogmaals sobat Pieter Renting gedag. **Een blij mens zwaait terug.**

door Marianne

Bij veteranendochter Francis Pennings-Heeswijck op bezoek.

Op 16 januari 2013 bezochten wij sobat Pieter **Renting en Conny v.d. Wiel van 2-6 RI.** Op deze besneeuwde winterse dag stond nog een extra bezoek gepland. Dochter van de helaas overleden **MP sobat van Heeswijck, Francis Pennings – van Heeswijck,** zocht enige tijd geleden contact met **Marianne Pragt – Lankhuizen.** Zij belde Marianne nadat zij op het internet de website van 2-6 RI had gevonden, op zoek naar gegevens over haar vader. Na een intens telefoongesprek volgden verschillende e-mails waarbij Francis ook een aantal prachtige foto's van haar vader stuurde. Marianne raadde Francis aan om contact op te nemen met **sobat Frans Mulken 2-6 RI, MP** voor meer informatie. Tevens adviseerde Marianne haar om in september zeer zeker naar de reünie te komen, omdat daar o.a. **Hans van Dijk,** een sobat van het **onderdeel MP** aanwezig zou zijn.

Aan beide adviezen gaf Francis gehoor. Francis wilde graag afspreken om ons **alle documentatie** te laten zien die zij van haar vader had. Die afspraak werd dus gemaakt.

Omdat deze dag met enige vertragingen was verlopen en de afgesproken tijd om bij Francis te arriveren uitgelopen, was eerder al contact met haar opgenomen of het nog wel geschikt was om het bezoek door te laten gaan. Het was geen probleem. Laat in de middag kwamen wij aan in een besneeuwd **Veenendaal** bij een prachtige villa. Wij werden warm en hartelijk ontvangen in de moderne en stijlvolle hal. Ontdaan van onze winterse uitdossing, gingen wij de eetkamer annex keuken in.

Op de grote tafel lag al **een hele stapel documentatie** klaar. In het woongedeelte knapperde het haardvuur warm uitnodigend. We begroetten **André Pennings,** de echtgenoot van Francis. Hij is onlangs met pensioen gegaan en zat lekker gemakkelijk de krant te lezen.

Met een heerlijk kopje koffie er bij, door André gezet, barstte Francis al meteen los met goed onderbouwde informatie en vragen over haar vader en 2-6 RI. Wat een enthousiasme. Op verzoek van Marianne schreef Francis zelf een verslag over haar vader, **Frans van Heeswijck (2-6R.I. MP)**

Marianne

Mijn vader, **Frans van Heeswijck**, maakte deel uit van 2-6RI als MP' er. Hij is in **oktober 1945** met de **'Nieuw Amsterdam'** vanuit **Southampton** naar **Indië** vertrokken. In mei 1948 is hij met de **'Johan van Oldenbarnevelt'** in Nederland teruggekeerd.

Hij is op **15 juni 1924** in **Heeze** geboren. Voor WO II waren zijn ouders al overleden. In de oorlog leert mijn vader in **Haps** mijn moeder, **Truus Koster**, kennen. Zij was daar met haar familie geëvacueerd bij familie. Vader en moeder kregen verkering. Vanuit Indië schreef vader dagelijks een brief aan haar. Bij thuiskomst werd hij liefdevol opgenomen in het gezin van mijn moeder in **Driel**. In **1949** zijn zij getrouwd.

In Driel blijven zij wonen en krijgen samen **tien kinderen**. Hier gaat **zijn grote wens** in vervulling: de opening van een eigen schoenenzaak in **1954**. Samen hebben ze hard gewerkt voor hun gezin. Op een gegeven moment waren er **drie schoenezaken**. Hij was een betrokken vader, de steun en toeverlaat voor ons. Wij dachten dat hem niets kon overkomen en dat wij nog jaren samen hadden, maar dat heeft niet zo mogen zijn.

Toen ik klein was ademde onze huiskamer **Indië**. Dit kwam door alle **mooie spulletjes** die vader had meegenomen, zoals de **hutkoffer**, **het leren fotoalbum** met de foto's, **het boek 'Tussen sawah en bergen'**, **de batik doek met kris** erop, een rekje met **zilveren lepeltjes**, een **zilveren schaal**tje, een **theeservies**, het **gouden hangertje** om de hals van moeder, de **trouwingen**. Centraal in de huiskamer hing **het schilderij** dat hij ook had meegenomen. Dit schilderij hangt nu in mijn huiskamer.

Ik heb nooit goed met vader over Indië kunnen praten. Misschien omdat ik aanvoelde dat het te gevoelig voor hem was. Op **15 juni 1996, zijn laatste verjaardag**, heb ik hem **het boek 'Semarang'** gegeven. Ik had hierover op de radio gehoord. Hierin staat het verhaal van **2-6RI**. Hij heeft het op die dag met veel interesse en herkenning doorgebladerd, maar zei vervolgens dat hij niet meer naar Indonesië zou gaan. Alles was toch niet meer zoals het was. Misschien voelde hij al aan wat er met hem ging gebeuren. **29 december 1996 overleed hij** na een kort ziekbed.

Nadat mijn moeder in december 2006 was overleden, zijn de **Indië- foto's** bij mij terecht gekomen. Ze waren **uit het album** gehaald en het was een **hele stapel**. Ik wist niet wat de chronologische volgorde was. Ik wist eigenlijk helemaal niets van die periode. Steeds dacht ik, dat komt nog wel, ik zal een keer tijd nemen om het verhaal compleet te krijgen. Het liet me niet los. Steeds liet ik de foto's door mijn handen gaan en probeerde er een ordening in aan te brengen. Totdat ik op 15 augustus 2012 een **artikel in de Volkskrant** las van een zoon van een 2-6RI'er. Zijn vader had ook niets verteld. Ik pakte hierna weer de foto's op. Ik las achter op een foto **'Morib Beach'**. Deze naam heb ik toen op **internet** ingegeven en ik ontdekte een foto die veel leek op een foto van mijn vader. Onder die foto stond de internetsite www.sepatoceroesak.nl. Op deze site ging een wereld voor mij open. Ik las het verhaal van **Marianne's vader**. Hij was gelijk met mijn vader vertrokken. Ook bekeek ik alle foto's en zag verschillende foto's die ik ook had. Ik heb vervolgens Marianne **gebeld** en haar **mijn verhaal** verteld. Zij nodigde mij meteen uit voor de reünie op **29 september 2012**. Ik ben gegaan en ben daar nog steeds **zo blij** om. Ik had alle foto's netjes in een album gedaan in de hoop dat iemand mijn vader zou herkennen. Marianne verwees mij naar **Hans van Dijk**, omdat hij ook **MP' er** was geweest. Ik stelde me voor als dochter van **Frans van Heeswijck** en zijn reactie was meteen: **"Die ken ik"**. En dan begint een hele ontspannende middag vol met verhalen. De onderlinge sfeer voelde zo goed. Ik heb **zo' n respect** voor die **'jongens'** gekregen.

Inmiddels ben ik al een paar keer bij **Hans van Dijk** op bezoek geweest. Hij heeft mij veel verteld over zijn tijd in Indië. Ik heb ook al zijn aandenkens mogen bewonderen. We bellen elkaar nu regelmatig.

Op dezelfde internetsite vond ik ook de naam van **Frans van Mulken**. Hij had een foto geleverd van een **militaire parade in Sittard** op 16 juni 1948, aangeboden door deze gemeente ter gelegenheid van de **thuiskomst van de militairen**.

Ik herkende zijn naam. Ik koesterde nog **een brief** van hem, gedateerd **2 januari 1997**. Hij had deze aan onze familie geschreven na het overlijden van mijn vader. Die brief heeft toen veel indruk op mij gemaakt. Ik vroeg me steeds af of hij nog leefde, omdat ik hem, ook na 15 jaar, wilde bedanken voor de mooie woorden die hij had geschreven:

*“Frans is drie jaren lang mijn ‘slapie’ geweest. Samen hebben we lief en leed gedeeld. Samen schreven we brieven – en dat waren er vele – naar ons ‘meisje’ zoals dat toen heette. Samen baden we voor een goede afloop als we aan een **spannende militaire actie** begonnen. Je zou er een heel verhaal van kunnen maken. Hij was niet bang, ging altijd recht door zee en was eerlijk en betrouwbaar.”* Aan de hand van het adres op de brief heb ik het **telefoonnummer** van **Frans van Mulken** kunnen achterhalen. Ik heb hem in augustus jl. meteen gebeld. Het was een **emotioneel gesprek**. Frans was ook MP’er en wilde graag zijn verhalen over mijn vader met ons delen. Hij vertelde dat vader ook bij de **parade in Sittard** aanwezig was.

In oktober jl. ben ik met mijn oudste zus bij hem in Sittard op bezoek geweest. Hij heeft veel over zijn tijd samen met onze vader verteld, maar ook over hun kamraden. Het was een **persoonlijk verhaal**. Mijn zus heeft hiervan verslag gemaakt. Frans vertelde dat het de eerste keer was dat hij zijn verhaal vertelde. Het verbaasde hem dat hij zich alles nog zo goed kon herinneren. Wij hebben nu regelmatig contact met Frans, vooral via de e-mail. Wij gaan hem zeker weer opzoeken.

Zowel **Hans van Dijk** en **Frans van Mulken** vertelden dat zij bij mijn ouders in Driel op bezoek zijn geweest. Toen ik een klein meisje was heb ik hen dus al ontmoet. Ik weet nog wel dat we in **Geleen** altijd op bezoek gingen bij **Jan van de Crujssen**. Ook een MP’er.

Wat ook verrassend voor mij was dat ik op de internetsite mijn vader ontdekte op de grote groepsfoto van 1990! Frans van Mulken vertelde dat hij er ook was samen met Jan van de Crujssen. Ze staan voor mijn vader op de foto.

In 2004 zijn wij met mijn moeder en haar hele gezin naar **Hatterm** in **Roermond** gegaan. Moeder kende alle namen van de overledenen op de **gedenkplaat van de Kapotte Schoen**. Mijn vader heeft haar dit vast allemaal geschreven. Daarna zijn we naar de Kapel **in ’t Zand** in Roermond gegaan. Moeder wilde daar graag naartoe.

In **augustus 1948** had zij daar samen met vader een **tegeltje** besteld met de tekst **‘Uit dankbaarheid voor een behouden thuiskomst’**. Mijn ouders waren nooit naar het tegeltje gaan kijken. Na een speurtocht door haar kinderen langs de **duizenden tegeltjes** in de kapel, vond mijn oudste zus het bewuste tegeltje. Dat was voor ons allen heel emotioneel.

Wij hebben daarna nog geluncht in het cafeetje tegenover de kapel.

Inmiddels heb ik alle foto's ingescand. Deze zijn nu bij Marianne. Ook heb ik nog een doos met **Indië- documenten** die wij vonden na het overlijden van mijn moeder. Ik heb Marianne beloofd deze ook in te scannen, maar dat zal nog even tijd vragen.

Het is zo een heel verhaal geworden. Als dochter van mijn vader voel ik dat het voor mij **heel belangrijk** is dat **het Indië- verhaal van mijn vader** een plaats krijgt. Voor mijn vader was dat bij leven denk ik nog te moeilijk. Het geeft mij nu **zoveel rust** dat ik nu meer weet en misschien nog meer ga weten. Ik ben hier zo dankbaar voor. En dit allemaal dankzij www.sepatoeroesak.nl.

Door Francis Penninks-van Heeswijck

(Graag maken wij in dit boekje plaats voor een gedachtenis van kinderen aan hun vader) red.

Tijgerveteraan Gerrit Gleijm 60 jaar getrouwd.

Gerrit Gleijm, 5e Genie Veld Tigerbrigade, schreef aan voorzitter Marianne een kaart met de mededeling dat hij, zij het met enige 'vertraging', toch wijs vond om te melden dat hij, samen met zijn vrouw **Jo(hanna) Gleijm-Vermeulen**, op 11 februari 2013 zestig jaar getrouwd was. Een hele mijlpaal.

Gerrit Gleijm werd in Den Helder geboren op 28 maart 1926 en vertrok in december 1946 vanuit Southampton met de **Kota Inten** naar Nederlands Indië en keerde november 1949 terug naar

Nederland met de **Kota Inten**. Op **11 februari 1953** trouwde hij met de op 23 oktober 1929 in **Hoorn** geboren Johanna Wilhelmina Vermeulen.

Gerrit Gleijm is de afgelopen twee jaar samen met zijn zoon op de Tijgerbrigade-reünie aanwezig geweest. Samen met **Gerrit van Soomen**, eveneens **5e Genie Veld** en diens zoon en kleinzoon, kon voor hen beide keren de dag niet stuk!

Hartelijke felicitaties namens **de commissie, de sobats van 2-6 RI en Tijgerbrigade** zijn naar het bruidspaar gestuurd.

door Marianne

Adriaan (Arie) Aalburg, 31^e hupva.

6 juni 1926 – 20 februari 2013

*We staan niet altijd stil bij het “samen”
maar het is een groot gemis
als “samen” uit je leven is.*

Op 20 februari 2013 overleed Rotterdammer **Arie Aalburg**, hospik van het **31^e HUPVA**.

Als vertegenwoordigers van **de Tijgerbrigade** waren op 27 februari 2013 aanwezig **Joop en Marianne Pragt**, tijdens de afscheidsplechtigheid in de aula van het crematorium ‘**de Ommering**’ te **Spijkenisse**.

Arie Aalburg werd op **6 juni 1926** in Rotterdam geboren. Maakte de **2e wereldoorlog** bewust mee. Hij werd in één van de laatste **razzia's** in Rotterdam opgepakt en weggevoerd naar **Duitsland** om daar gedwongen te gaan werken. Als 18jarige jongen maakte hij het **bombardement van Stuttgart** mee.

Arie Aalburg werd als **dienstplichtig militair**, lichting '45, ingedeeld als **hospik** bij de 31e HUPVA.

De korte opleiding voor 31^e Hupva bestond, naast exercitie, schieten en Maleis, ook uit een meer specialistische training zoals, EHBO, draagbaar oefeningen, spalken, verbinden etc. Op 28 december 1946 vertrok Arie Aalburg naar **Nederlands Indië**.

Na aankomst in **Batavia** werd **31^e Hupva** ondergebracht in een kampement. Op 10 februari 1947 werd men overgebracht naar **Semarang** op **midden Java** en ingedeeld bij de **T- Brigade**.

Vanwege een ernstige oogziekte kwam Arie Aalburg, **bijna blind**, vervroegd terug naar Nederland. Een periode van herstel volgde.

Hij trouwde in **1952**. Kreeg twee kinderen en later volgden er kleinkinderen. Arie heeft ruim 40 jaar als **gasfitter** en **onderhoudsmonteur** gewerkt bij **Shell Pernis**. Hij en zijn vrouw vierden in november 2012 hun 60 jarige bruiloft.

Arie Aalburg mocht ruim **86 jaar** worden. door Marianne

corr.adres: M.T.Aalburg-Jacobs, Ondersim 91, 3192 GH Hoogvliet.

2-6 RI sobat Koos de Ruijter onderscheiden.

Op donderdag 21 februari 2013 ontving onze Rotterdamse 2-6RI sobat **Koos de Ruijter**, van 1945 tot 1948 OVW- er bij het **2-6R.I.** van de **Tijger Brigade**, het draaginsigne gewonden. Het insigne werd, op verzoek van Koos de Ruijter, door de **burgemeester van Rotterdam**, ing. **Ahmed Aboutaleb**, aan hem uitgereikt.

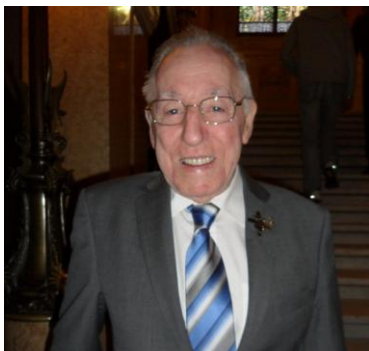

Onder het genot van een kopje koffie en grote belangstelling van familieleden en genodigden vond de uitreiking plaats. Namens **de reünie en nazorgcommissie 2-6 R.I., T -Brigade** waren aanwezig de voorzitter/secretaris, Marianne Pragt- Lankhuizen en de penningmeester Joop Pragt.

In 1947 raakte Koos de Ruijter tijdens een grote actie op **Midden Java**, als mijnenopruimer bij 2-6 RI, ernstig gewond aan zijn arm en been. Koos zat voorop de bumper van een carrier om de weg te inspecteren op mijnen. Tijdens deze opmars werd het commando "stoppen" gegeven. Koos rookte langs de weg zijn sigaretje. Even later werd, vanwege de **onveilige locatie** waar de colonne halt had moeten houden, het commando gegeven om tot voorbij de bocht door te rijden. Koos klom weer terug op de carrier. Hij zat amper op zijn knieën op de bumper of de carrier reed op **een mijn**. Koos vloog door de lucht, zag het wegdek op zich afkomen en werd wakker in het **St. Elisabeth ziekenhuis** in **Semarang**. Niets aan de hand, dacht hij, stapt uit bed en komt tot het besef dat hij zijn arm en been niet meer kon gebruiken. Na enige weken herstel in het St. Elisabeth- ziekenhuis en later nog een verblijf in **het Oranjehotel** in **Bandoeng**, hervatte Koos gewoon weer zijn dienst.

Tijdens een interview bij Koos de Ruijter thuis bemerkte de interviewster, **mevr. Marianne Pragt – Lankhuizen** dat er nooit een aanvraag voor een onderscheiding was ingediend maar dat Koos de Ruijter er wel recht op had. Zij verzorgde alsnog de aanvraag.

Met veel **respect en waardering** voor de inzet van onze militairen, zowel in het verleden als het heden sprak **burgemeester Ahmed Aboutaleb** Koos en genodigden toe. Hij sprak tevens de wens uit om sobat Koos weer te mogen ontmoeten tijdens de **Rotterdamse Veteranendag** in juni 2013. Ter afsluiting werd er met het hele gezelschap en de burgemeester nog foto's

genomen op de trap van het Rotterdamse stadhuis.

Marianne had voor Koos nog een **toepasselijk cadeautje** meegebracht. Trots als een pauw showde Koos dit presentje. Gekscherend zei hij tegen zijn echtgenote: “Laurie, **zet je maar schrap!** Die trek ik vanavond aan!”

Na afloop van het officiële gedeelte op het stadhuis hebben wij met Koos en Laurie en hun kinderen nog gezellig een kopje koffie en wat lekkers gebruikt in 'Bed'. **In bed?** zult u denken. **In bed?** Zeker, want zo heet het **eet-etablisement** aan **de Coolsingel** naast het stadhuis. Het feestvarken Koos nam ter viering maar een lekker pilsje.

door Marianne

Een kopje thee bij Bep Clavan in Den Haag.

Bep Clavan(84) is de weduwe van **Carel Clavan, 2-6 RI**. Zij wilde verleden jaar graag naar de reünie. Maar dat ging niet. Ze had zich ook helaas **niet afgemeld**. Ook niet voor het treinbusje. Een beetje ongerust belde Marianne haar enkele dagen later op. “Oh meid, **wat erg!** Ik was **ziek**. Mijn nicht zou jullie op de hoogte stellen. Oh, dat vind ik wel erg hoor. En dan die chauffeur van het busje maar wachten op Bep! En er kwam **geen Bep**.” Marianne bevestigt dat **inderdaad** het busje heeft staan wachten op nog enkele aangemelde deelnemers, die uiteindelijk toch op de dag zelf niet kwamen. Marianne zegt dat het daarom goed is om **altijd even af te melden**.

Het is weer **koud. Snijgend koud. IJskoud! Gemeen koud!** U begrijpt: het was dus **koud!**

Snel belden wij op 23 februari 2013 aan bij de portiekwoning nadat we over loopplanken (ja meid, de straat wordt helemaal gemoderniseerd) het woonblok hadden bereikt waar **Mevrouw Clavan** ons al opwachttte. “Kom snel naar binnen. Konden jullie het wel vinden?” vraagt ze bezorgd. “Maar natuurlijk, anders hadden we toch nu hier niet gestaan,” merkt **Joop** op terwijl hij zijn jas aan de kapstok hangt. **Mevrouw Clavan** tikt Joop lachend op zijn arm en noemt hem **bijdehand!**

In de woonkamer van de zeer ruime tussenwoning waar Bep Clavan al **42 jaar** woont, valt, naast de heerlijke warmte, meteen de kleurenfoto van **Carel Clavan** op. Hij overleed op **19 mei 2008**. Dat weet Marianne heel goed, want haar vader, **Huib Lankhuizen**, overleed een week later op **27 mei**.

Mevrouw Clavan staat er op dat we haar **Bep** noemen. Hoewel **Marianne** er **wel moeite** mee heeft en Bep Clavan haar steeds moet corrigeren met ‘je, jou, jij en wij’, probeert zij toch aan de wens van mevrouw....eh... Bep Clavan te voldoen.

“Het gaat nog **best goed** met mij. Ik mag niet mopperen en doe nog alles zelf. Het portiek houd ik zelf schoon en help **de oude mensen** in het tehuis verderop. Ik ga met ze wandelen. Anders hebben **die ouwetjes (!)** niets. Ik doe ook nog steeds mee aan **bloemschikken**, maar volksdansen niet meer. Verder heb ik veel fijne mensen om me heen. Mijn **nicht Hanny** komt iedere week mijn haar doen. Ik ben altijd druk bezig. Heerlijk. Iedereen staat ook voor mij klaar. Als ze mij twee dagen niet hebben gezien, dan gaan ze meteen bellen. Bep, moeten we wat voor je doen?”

Hoewel het alweer vier jaar geleden is van **Carel**, mis ik hem nog iedere dag. Ik was **51 jaar** met hem getrouwd, dus dan mis je elkaar. Carel was gevallen en ik dacht, wat moet ik nou doen. Hij lag op de grond en ik dacht: ik bel **de politie**. Nou dat waren de meest **vriendelijkste agenten**. Zij belden gelijk de eerste hulp. Die agenten komen hier nog steeds **koffie drinken** en hun boterhammetjes eten. Die agenten lopen hier in de wijk. Ze komen hier langs en vragen of er nog iets is. Bij mij krijgen ze koffie. Ik ben een beetje **de spreekbuis van de buurt** hier. Er komt hier ook nog steeds een agent, die al lang weg is bij de politie. Eén keer in de week, op zondag. Alleen of samen met zijn zootje.

Vroeger werkte ik bij de **Gruyter** als hoofdjuffrouw (*weet u nog: het **snoepje van de week!***), en leerde ik Carel pas kennen toen hij terug was uit Indië. Door **mijn broer**, die zei dat hij een lieve jongen kende en hem eens meebracht op een avondje uit. Dat was Carel. **Meteen raak!** Het is nooit meer uitgegaan! We zijn in 1957 getrouwd. Ik heb **41 jaar** bij de Gruyter gewerkt en alle opleidingen daar gekregen. Helaas hebben Carel en ik **geen kinderen** mogen krijgen en we wilden ze juist zo graag. Alles laten controleren, er was niets mis, maar helaas...!"

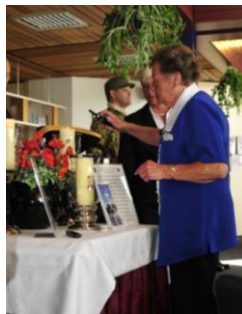
Bij Joop brandt al een tijdje de vraag op zijn lippen: “**Clavan**, de **voetballer** uit Den Haag, speelde bij **ADO**. Ik ben voetballiefhebber en daarom stel ik de vraag: is die Clavan familie?” “Het was geen familie van Carel. Mensen vragen dat zo vaak. Dus beste sobats, u weet het nu: nee, het is **geen** familie!”

Bep vertelt verder:

“Carel was **marinier**. Zijn militairregistratienummer was 26.04.06.006. Hij kwam van **9 RI** als aanvulling bij **2-6 RI** terecht. Veel namen weet ik niet zo uit mijn hoofd, maar met **Huib Kers** heb ik wel al lang contact. Hij was Carel zijn beste vriend. Eens in de drie maanden kwam hij vanuit **België** hierheen. Dan bleef hij lekker eten. In Indië waren ze ook altijd samen. Alleen kan ik zijn telefoonnummer niet meer vinden.” Marianne geeft Bep het telefoonnummer van Huib door. “Oh ja, en **Ad van Hooijdonk**. Dat was ook een vriend van Carel. Wil je hem de hartelijke groeten doen? (*is per e-mail gedaan*)

Na zijn diensttijd in Indië ging Carel terug naar **de gasfabriek** hier in **Den Haag**, waar hij voor zijn diensttijd in Indië al werkte. Daar is hij blijven werken tot zijn **pensioen**.

Carel en ik kwamen graag naar de reünies. Het is fijn als je weer oude bekenden ziet. In 2010 kwam ik alleen naar **Vught**. Ik mocht toen de kaars aansteken met de **herdenking**. Dat vond ik heel emotioneel en ook een hele eer. Eigenlijk moet er **twee keer in het jaar** een reünie komen. Het duurt zo lang een heel jaar. Maar dat is natuurlijk wel extra veel werk voor jullie. Als ik ergens mee kan helpen dan hoor ik het wel. Ik breng altijd cadeautjes mee naar de reünie voor de loterij. Maar omdat jullie natuurlijk voornamelijk door donaties bestaan wil ik ook **een donatie** overmaken. Geef het nummer maar. Dan zorg ik daarvoor.” Marianne bedankt bij voorbaat Bep namens alles sobats.

door donaties bestaan wil ik ook **een donatie** overmaken. Geef het nummer maar. Dan zorg ik daarvoor.” Marianne bedankt bij voorbaat Bep namens alles sobats.

Bep belooft ook een **foto van Carel** in Indië uit de fotoalbums op te zoeken en naar ons op te sturen. “Ik heb niets van die spullen van Carel weggedaan. Die bewaar ik. Wil je wat kijken, dat je nu gelijk er één meeneemt of er een foto van maakt? Dan kan die mooi bij het artikel in het boekje. Ik heb alles in orde gemaakt **bij de notaris**, maar van **de fotoalbums en spullen van Carel niet!** Maar dit is ook belangrijk. Ik ga daar achteraan. Want als dat weggegooid wordt, dat is **zonde!** Nee, ik maak dat **in orde**. Dat moet.”

Kijk en dat is weer een **mooi besluit** van mevrouw...eh... Bep Clavan. Te vaak horen we nog dat er foto's, documenten e.d. in de **vuilnisbak** verdwijnen. Vergeet niet, **het is de nalatenschap van de Tijgerbrigade!** Joop en Marianne complimenteren Bep voor haar wijze besluit.

Bep Clavan kan niet wachten tot **28 september 2013**. Helaas is het niet mogelijk om haar thuis op te halen en weer terug te brengen, maar als zij iemand heeft die haar kan begeleiden, is dat prima!

Hoewel het ook bij Bep weer heel gezellig kletsen en lachen is, wordt het voor ons hoogtijd om terug te gaan naar Rotterdam. Maar eerst de kou weer in. Brrrrrr! We manen Bep snel de deur weer achter ons te sluiten en zo de warmte binnen te houden. Dag Bep Clavan, tot september hoor!

Terug in Rotterdam komt **Marijke, de coördinatrice nazorg**, voor een kleine bespreking over de bezoeken, op visite. Daarna eet zij gezellig mee bij ons. Pannenkoeken!

Wietze Westerhof, soldaat 1^e klas, 2^e Cie. 2-6 R.I.

Echtgenoot, vader, schoonvader, opa en overgrootvader.

* 25 mei 1921 - † 4 maart 2013

*Als het levenslicht is uitgeblust
Wordt niet alles zwart
Er zal altijd een lichtje blijven branden
Dat lichtje in ons hart.*

Van dochter Alie Roex-Westerhof ontvingen wij op 4 maart 2013 het volgende trieste bericht:

Hallo Marianne en Joop,

Dit wordt een hele moeilijke mail, want vanavond, om 20.00 uur, is pap overleden.

Het ging al een paar maanden niet goed, en de laatste weken waren heel zwaar. Pa werd alsmaar zieker en accepteerde geen hulp van de verpleging! Het leven hoefde voor hem niet op deze manier. Mam ook nog aan het sukkelen, ze kon er niet mee omgaan.

Al sinds de kerst voelde hij dat hij er niet lang meer zou zijn. Hij heeft met ons zijn crematie besproken. Zijn wens is alleen vrouw, kinderen en kleinkinderen en de kleintjes

Aan zijn wens geven wij gehoor!

Alles zoals hij het wil.

Wietze Westerhof: laatste van de '3 musketiers'.

Tijdens ons bezoek aan Wietze en Mientje Westerhof in 2011 vertelde Wietze zijn verhaal.

“Met mijn **zestiende** ging ik op **13 maart 1937** op de mijn werken en op mijn 18^e ging ik ondergronds in de **Staatsmijn Emma**. Toen in de nacht van 9 mei 1940 **de Duitsers** Nederland binnen vielen zat ik op een **diepte van 546 meter** onder de grond. Ik had nachtdienst. Via de telefoon hoorden wij dat het **oorlog** was. Wij naar huis.

Mijn bloed kriebelde al! Wat te doen? Ik heb eerst nog wat gesmokkeld met dynamiet. Heel link allemaal. Meteen na de bevrijding van Limburg heb ik mij aangemeld als **oorlogsvrijwilliger**. We trokken mee met het eerste Amerikaans leger naar Duitsland. Als bewaking. Het was bitterkoud. Wij werden teruggeroepen. Niet vanwege de kou, maar door **Prins Bernhard** en **2-6 R.I.** werd opgericht. Kleding kregen wij bij **café Bas** in Amsterade. Gestoomd (de kleding!). Met de kogelgaten er nog in! Dan dezelfde route als de meeste **2-6R.I.ers**. Naar Engeland. Hier kreeg ik mijn eerste bren. Ik werd **brenschutter** en later **brencommandant**. Na de **1e politionele actie** kreeg ik een streep. Sobat **soldaat 1e klas Henny van Oosterhout** heeft veel over onze ervaringen in Indië geschreven in zijn dagboeken.”

.....De zon brandde nu op ons lijf en we zweetten. Maar, 'vooruit', de oversteek was eerst droog, maar het laatste stuk was er blubber en zakten we tot onze kuiten in de moerasachtige modder dat je lichtelijk vast zoog. Wietze zag ik over een heweltje vallen met zijn kont in de modder. Ik hoorde hem vloeken en toen krabbelde hij overeind. Zo bereikten we de kampong die verscholen lag achter het geboomte. “Langzaam en voorzichtig voorwaarts” klonk het...

.....We kwamen nu op de smalle weg die steil op en af ging. Daar gaf ik aan Wietze de bren over. Ik kon niet meer. Mijn tong was dik en droog. Nog 3 km naar onze trucks. In de verte zag je het droge gras branden waar de granaten terecht waren gekomen. We benijdden die mortierschutters die langs ons reden met de halftrucks. Ik zat in de laatste sectie. Slof, slof, gingen automatisch onze voeten. Eindelijk, daar stonden de wagens! God zij dank!.....

.....Ben met Wietse naar de bioscoop geweest. Wietse is soldaat 1^e klas geworden. 1^e streep. Hij is brenschutter. Ik hoop dat ik ook een kans maak.

.....Bah, wat duurt zo 'n wacht van 12 uur lang. En dan die slaap!! Wietse en ik hadden in onze stelling een bak met water klaar gezet, zodat we ons gezicht en ogen konden natmaken als de slaap ons te machtig zou worden. Onze stellingen waren locomotieven met kolenwagens die met zandzakken versterkt waren. De halve nacht was het volle maan, maar om 3.00 uur werd het donker. Je ogen deden pijn van het turen in het donker. Een keer was ik aan het knikkerbollen, maar Wietse maakte me wakker. Daarna heb ik Wietse anderhalf uur laten dutten.....

.....Vanavond om 18.00 uur op wacht, maar alles is rustig verlopen in onze sector. Had wel veel slaap, maar heb samen met Wietse in het gezelschap van de muskieten, die je niet met rust laten, het 12 uur in onze bunker volgehouden. We losten elkaar om de twee uur af met rust(slapen).

..... Wij moesten onder dekking van de tanks en het 1^e pel. de kali over die door het brede dal stroomde. We stonden klaar om de steile helling af te glijden. Vasthoudend aan de struiken. Wietse was al tussen het struikgewas verdwenen. Ik zag de dolk van Wietse in de afdaling, greep het mes, struikelde en stak me met het mes in mijn knie. Het bloedde flink, maar vooruit. Haalde mijn maatje in en gaf hem het mes en merkte toen pas dat ik mijn eigen dolkmes uit de schede had laten vallen en het verloren was.....

.....Ben nog naar mijn slapie Wietse geweest en hem bezocht in het Juliana hospitaal. Hij maakt het goed en wordt door de zusters verwend. Ik moest om 18.00 uur op wacht.....

..... Ik ben na het eten naar bed gegaan maar werd om 11.00h wakker, badend in mijn zweet. De zon scheen juist op mijn gezicht. Karel Evertsen kwam nog of ik zijn strepen op zijn uniform wilde naaien, want hij ging vanmiddag naar de stad.....

Samen met **Henny van Oosterhout** en **Carel Eversen** verkregen de drie jongens uit **Hoensbroek** de erenaam '**de Drie Muskietiers**'.

Niet alleen tijdens de acties zetten de manschappen van **2-6 RI** zich in, maar ook tijdens het verlof. Toen de marine **de Tijgerclub** dreigde over te nemen, leerden **Carel Eversen** en **Wietze Westerhof** hen een lesje. Koppelriemen af en knokken maar. U kent allen de afloop. Vele latere tijgers wisten **de Tijgerclub** in **Semarang** te vinden.

"Aan een aantal **Baroetjes** van de aanvulling van **1-7 R.I.** werd snel duidelijk gemaakt dat meeliften heel gewoon was,"vertelt Wietze grinnikend, " het was niet de bedoeling om kameraden langs de kant van de weg te laten staan.

Een schot op de banden van de leger jeep was voldoende om hen dat eens en voor altijd in te prenten. (Geen namen noemen want anders komt **defensie** alsnog met een **naheffing!**) .”

De start van het gezin Westerhof begon **eind 1943**. Op een bruiloft van een nichtje, leerde Wietze zijn Mientje kennen tijdens een **polonaise in een appelwei**. Die polonaise wierp vruchten af want op **3 september 1948** trad het paar in het huwelijk met als resultaat twee kinderen, 3 kleinkinderen en 4 achterkleinkinderen! Mientje heeft altijd in de huishouding gewerkt, maar toen de ooievaar zich meldde, richtte Mientje zich volledig op haar eigen huishouden.

Wietze en Mientje Westerhof waren zeer trouwe bezoekers van onze reünies. De laatste jaren werden zij door **dochter Alie** en **schoonzoon Ben** begeleid.

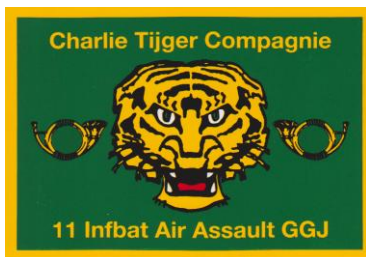
Dochter Alie maakte de meest mooie borduurwerken voor de loterij. In 2012 zou **zoon Klaas** en diens **vrouw Corry**, Wietze en Mientje begeleiden, maar helaas liet de gezondheid van Wietze het niet toe.

Wietze Westerhof nu op **zijn laatste patrouille** met Henny en Carel.

Wietze, Henny en Carel

Commando overdracht bij de jonge Tijgers.

Op 12 maart 2013 vond bij de **Charlie Tijger Compagnie** 11 infanteriebataljon Air Assault Garderegiment Grenadiers en Jagers een **commando-overdracht** plaats.

Omdat wij, mede dankzij eretijger **s.m. E. Henderson**, vriendschappelijke banden onderhouden met de jonge tijgers' ontvingen wij een uitnodiging van **Kapt. M.S.Veuger** om deze commando-overdracht bij te wonen. Kapitein Marc Veuger was samen met **cs.m. Dennis Roelofs** aanwezig op onze reünie in september 2012.

Wij, **Joop en Marianne**, reisden per trein naar **Arnhem**. Na overleg met csm. Dennis Roelofs zouden wij met een **militair busje** naar de **Oranjekazerne in Schaarsbergen** gebracht worden. Weer was het koud en de voorspelling was dat er nog sneeuw zou gaan komen ook! Met ons laatste bezoek aan de Oranjekazerne op 7 december 2012 nog in ons achterhoofd, bereidden wij ons voor op het ergste. Gelukkig viel de sneeuwval mee, alleen de kou: die hield hardnekkig stand! Een ijzige wind hield de lente nog op grote afstand.

Twee **jonge, frisse tijgers** wachtten ons op bij het station. Snel in het warme busje en op naar de kazerne. Onderweg door het licht besneeuwde landschap werd gesproken over de binding tussen de oude en jonge tijgers. Beide jonge tijgers waren goed op de hoogte in welk verband wij aanwezig mogen zijn tijdens de commando-overdracht.

Eenmaal aangekomen bij de kazerne maakten we nader kennis met **kapitein Ralph Kemenade** met een kop koffie in de Tijgerkantine. Kapitein Marc Veuger drukte de aantredende commandant kapt. Ralph Kemenade op het hart om de banden met de **oude Tijgers** goed te onderhouden en hen zoveel mogelijk te ondersteunen. Marianne nodigde Ralph Kemenade meteen uit om aanwezig te zijn tijdens onze **reünie op 28 september in Vught**. De afspraak werd rap in de digitale agenda genoteerd. (waar blijf je tegenwoordig nog zonder Blackberry of i-Phone?) Gewoon, bij een pen, papiertje of succesagenda!

Inmiddels waren alle burgergenodigden aanwezig en werden wij samen met de echtgenote van Marc Veuger en hun kinderen **Lars en Lisa**, ouders, schoonouders, verloofde, broer en andere familieleden van beide kapiteins uitgenodigd om beneden in het **Tijgerhol** ons te mengen met alle militaire genodigden. Hier ontmoetten wij ook **eretijger sergt. maj. Henderson** weer. Een prettig weerzien.

Lars Veuger, het jonge zoontje van Marc Veuger, begroette iedere nieuwe bezoeker door hem of haar met uitgestoken hand en: “hallo, ik ben Lars.” Je kwam eerder niet voorbij hem. Een pittig ventje.

Om even voor 15.00uur was de aanvang van de ceremonie. We werden keurig naar buiten begeleid naar de overdekte plaatsen met lekker **dikke legerdekens**. De Tijgercompagnie stond al opgesteld.

Gelukkig mochten de manschappen hun **warme legerjas** tijdens de ceremonie dragen. Natuurlijk moeten die stoere aangetreden manschappen wel tegen een stootje kunnen. Brrrr!

Kareltien (de Tijgermascotte) stond op de ‘**Cor Strik**’ (*c.cie militair gesneuveld tijdens een missie*) **gedenkplaats**. Ontwapend was het toen beide kapiteins de ceremonieplaats betraden, de kleine Lars enthousiast: “**Papa**” riep. Probeer dan als kapitein je gezicht in de plooi te houden. Het **militaire protocol** werd uitgevoerd, er volgde een krachtige afscheidstoespraak door Kapt. Veuger, waarbij hij ook zijn vrouw en ouders bedankte voor alle steun door hen een mooi boeket bloemen aan te bieden. De verloofde van Ralph Kemenade werd niet vergeten. Zij ontving al bij voorbaat voor haar ondersteuning van de **nieuwe commandant**, eveneens een boeket. De overdracht vond plaats en de nieuw aangetreden Kapt. Ralph Kemenade sprak als nieuwe commandant de troep toe.

Na de hele ceremonie, waarbij Marc Veuger als **afscheidscadeau** van zijn jongens een prachtig mooi **kiteboard** met daarop afgebeeld de bij u **bekende tijgerkop** ontving en ook zijn kinderen Lars en Lisa bedeed werden met een mooi cadeau werden wij snel weer naar binnenbegeleid. De warme koffie en cake stonden al klaar! Opa en oma hielden de beide kleinkinderen een beetje in de gaten. Oma zat met Lisa, die zich meteen op haar nieuw verworven ‘tas versierset’ had geworpen, lekker in de grote zithoek op de bank.

De receptie werd zeer druk bezocht. Natuurlijk werden onze **felicities** mede **namens u, tijgerveteraan**, aan zowel Marc Veuger als Ralph Kemenade overgebracht. Wij hadden deze middag gesprekstof genoeg. Zeker het promoten van u de, met alle respect, **oude Tijgers van weleer**.

Nadat ook **de bataljons overste** zich bij het gezelschap had gevoegd en Marc Veuger toegesproken, werd Marc **een sabel** overhandigd. Zichtbaar verrast en emotioneel werd deze door Marc Veuger in ontvangst genomen. Wat een eer.

Na de drukte van het handjes schudden kreeg **Joop** de gelegenheid om ook het woord te doen. Joop sprak met duidelijke, luide stem de aanwezigen toe. Hij vertelde waarom wij aanwezig waren tijdens deze commando-overdracht. Hij besprak wat u als oude tijdgenoot hebt meegemaakt, **uw inzet en uw opoffering van uw jeugd voor het vaderland**. Onze ontmoeting en de kennismaking met de '**Charlie Tijgercompagnie**'. Ook sprak hij zijn hartelijke dank uit voor de verleden jaar door hen **beschikbaar gestelde prijzen** voor de loterij op de reünie van september 2012.

Bij een dergelijk feestelijke dag horen **presentjes**. Daar hadden wij aan gedacht. Kapt. Marc Veuger kreeg een ingelijste **vergroting van de foto** waarop hij met **csm. Dennis Roelofs** en onze **2-6R.I.er Jan Laus** staat. *(Jan Laus heeft een iets kleinere versie van deze foto opgestuurd gekregen).*

Voor de nieuwe commandant hadden wij een **Tijger-boxershirt**. *(Koos de Ruijter toonde u eerder in dit boekje een exemplaar)* en voor in de Tijgerkantine overhandigden we **csm. Dennis Roelofs** een in **3D tijgerkop afbeelding**.

Kapt. Ralph Kemenade, Marianne, kapt. Marc Veuger

Na het eten van een **gezamenlijke nasimaaltijd** was het tijd om naar huis te gaan. Wij werden netjes naar het treinstation gebracht. Ditmaal door een majoor!!

Namens **alle sobats 2-6 RI en Tijgerbrigade**, wensen wij Kapt. Marc Veuger bij het uitoefenen van zijn nieuwe functie in Amersfoort Marc Veuger gaat daar op de **manoeuvreschool** cursussen verzorgen voor Opvolgend Pelotons Commandanten (sergeanten) en Pelotons Commandant (luitenanten) die leiding geven aan een luchtmobiel Peloton. Zij krijgen daar lessen in o.a. tactiek bij luchtmobiele operaties. *(met dank aan Dennis Roelofs voor deze duidelijke functieomschrijving)*

door Marianne

Bij Gerrit van Soomeren 5^e genieveld cie op de koffie!

Omdat wij, **Joop en Marianne**, op 4 april naar **Koos de Ruijter** in Rotterdam gingen, belde Marianne naar **Marijke (coördinator nazorg)** met de vraag of het een goed idee was om meteen naar **Gerrit van Soomeren** van de **5^e Genie Veld** te gaan. Dat was het! De afspraak werd rap gemaakt.

Zelfs nu, op **4 april** hadden we in de morgen **nog sneeuw**. Wel heel lichte sneeuw, maar toch sneeuw! En het blijft maar koud. De oostenwind is de boosdoener.

We gaan straks **de Maas** over, maar blijven eerst aan de zuidkant van **Rotterdam, IJsselmonde**. Precies op de minuut af, belden we aan bij de familie van Soomeren. De deur wordt meteen geopend en daar staat **Gerrit van Soomeren**. Die moet achter de deur hebben staan wachten. Dat kan niet anders! We worden hartelijk onthaald. “Sobat, u bent afgevallen,” is het eerste wat we constateren als we onze jassen op de kapstok hangen. Mevrouw van Soomeren die in de woonkamer ons op wacht, roept dat het inderdaad 8 kilo scheelt!

Eenmaal lekker gezeten in de gezellige kamer, de **kanariepiet** hipt vrolijk in zijn kooitje van stokje naar stokje, kopje koffie erbij, praten we verder. Gerrit van Soomeren vertelt dat hij inderdaad hard is afgevallen. Hij heeft **2 maanden** vloeibaar voedsel moeten eten vanwege het laten zetten van **implantaten** voor het gebit. Bovendien waren er de laatste maanden heel veel zorgen, mevrouw van Soomeren kreeg een **nieuwe heup** en bij **dochter Anja** werd kanker op de nier geconstateerd. Gelukkig was het operabel, maar meneer en mevrouw van Soomeren hebben in de achterliggende periode dus wel **een flinke jas** uitgetrokken. Gelukkig gaat het nu weer allemaal beter.

Over twee weken zijn ze **51 jaar getrouwd**. Meneer van Soomeren heeft **60 jaar huwelijk** achter de rug. Zijn eerste vrouw is **jong overleden**. Mevrouw van Soomeren kwam **helpen** met de verzorging van de kinderen en is **niet meer weggegaan**. Inmiddels zijn er 6 kinderen, 4 meisjes en 2 jongens, 10 kleinkinderen en 6 achterkleinkinderen.

Meneer Gerrit van Soomeren **ziet slecht**. Een **afwijking** aan zijn ogen maakt het bijna onmogelijk om te zien. “Het is niet anders, ik ben er nog en dat is ook heel wat!” zegt hij realistisch. Zelf autorijden is voor hem voorbij, maar mevrouw van Soomeren rijdt, al is het niet zoveel meer, nog wel auto. “We hebben een mantelzorgster en beiden een **alarmbelletje** om de nek,” vertelt mevrouw van Soomeren, “ik ben al eens eerder

gevallen. Gerrit zat lekker in de tuin op een bankje. Omdat hij **behoorlijk doof** is, hoorde hij mij niet roepen. Gelukkig lag mijn **mobiele telefoon** vlak bij waar ik viel. Zo kon ik mijn dochter waarschuwen. De buurman schoot ook te hulp, maar had geen sleutel van ons huis. Nu ik in het ziekenhuis heb gelegen voor mijn heup, heeft **Frank, onze zoon**, geregeld dat we zijn aangesloten op een alarmcentrale. Dat geeft voor de kinderen en ons heel wat rust.” **Goed gedaan Frank!!**

De kanariepiet, nieuw, fluit er lustig op los. “Je hebt er toch geen last van hè?” vraagt mevrouw van Soomeren. .. “Welnee,” zegt Joop, “anders zeg ik wel: Stil zijn!” Laat nou de kanarie meteen ook stil zijn! “Je kunt wel horen dat

je **een rang** in het leger hebt gehad Joop,” merkt sobat van Soomeren gevat op. “Ik ben een **echte Tijger** hoor,” en trots laat hij de **tijgerbrigade kerstkaart** en een **bedankkaart** voor een donatie zien die Marianne hem heeft gestuurd. Hiermee is de toon gezet voor het verdere gesprek.

De Tijgerbrigade. Hoe kwam Gerrit van Soomeren daarbij?

“Je werd geroepen, je ging gewoon. Als **OVW-er** heb ik mijn taak gedaan voor Nederland. In **september '44** heb ik een **'werkje'** opgeknapt. Ik heb de **telefoonleiding** van de centrale naar de **Ortskommandant** doorgezaagd. Toen ben ik gevluucht vanuit **Dordrecht** naar **Rotterdam** toe. Daar ben ik in het **Haagse Veer (politiebureau)** terecht gekomen. Daar heb ik een nacht geslapen. De dag daarna ben ik verder gaan lopen naar **Schiedam, Vlaardingen, Maassluis**. Daar heb ik een hele dag over gedaan. Bij Maassluis heb ik een kano te pakken gekregen. Daarmee ben ik de **Waterweg** opgegaan naar zee. Want aan de overkant, in **Hoek van Holland**, daar zaten de moffen! Ik heb mij zover mogelijk met de stroom mee laten drijven de zee op.

Let wel: ik was toen **16 jaar!** Heb toen een nacht, een dag, een nacht en nog een dag op zee gezworven. Ik had niets bij me. Ik heb me met het tij mee laten drijven. Uiteindelijk ben ik door **Engelsen** opgepikt en die hebben me naar **Engeland** gebracht. Ik heb drie weken lang in **Aldershot** gevangen gezeten.

Daar werden mijn antecedenten helemaal nageplozen of ik geen spion was.

Ik ben daarna in **Schotland** terecht gekomen, in **Manchester**, waar ik een opleiding kreeg. Dat was dus in de dienst van Engeland. Bijna eind december '44 ben ik naar **Nederland** gebracht. Ik ben toen in **Duitsland** terechtgekomen bij de **Amerikanen** en daar mocht ik dan de vloer schrobben. Ik was nog maar een klein knulletje natuurlijk! In mei 1945, na de bevrijding, ben ik teruggekomen in **Holland**. Ik mocht met verlof. In die tussentijd konden toen de mensen, die in dienst van Amerikanen waren geweest, naar **Amerika** om zich daar te settelen. Ik heb mij vervolgens in **Dordrecht** gemeld voor de dienst, maar ja, ik was toen nog geen 18 jaar!

Daarna ben ik naar **Gorinchem** gegaan want daar zat de **Genie**. Die zat ook in **Brabant**, maar ik werd ingedeeld bij de Genie Gorinchem. Ik was in de oorlog 16 jaar en ik had **Lager Onderwijs** gehad en werkte op een **tuinderij**, in de bloemenkweek en gaf **informatielessen** op de scholen. Ik was eigenlijk dus een **bolleboos** toen ik mij aanmeldde. Bij de aanmelding werd, ongeacht je opleiding, beslist waar je heen ging. Na de opleiding in Nederland gingen we met de boot naar Engeland en daar vanuit met "**de Kota Inten**" naar **Indië**, naar **Padang Padjan** op **Sumatra**. Daar ging een gedeelte van de manschappen van boord. Daarna gingen we op 27 januari 1947 door naar **Tandjong Priok** in **Batavia**. Op **Mr. Cornelis** hebben wij een week tot veertien dagen gezeten. Daarna gingen we met de boot naar **Semarang** en werden met kleinere boten aan wal gebracht.

We kwamen vlakbij de Koepelkerk aan land en lopend gingen we naar **Djatingalee**, ons kampement. Links zat **1 RS**, rechts **2-13 RI** en daarna de **5^e genieveld compagnie**. De drie kazernes zijn er niet meer. Op die plek wonen nu oudgedienden.

Met de 1^e politionele actie vertrokken wij via **Ambarawa** naar **Salatiga**. Met de 2^e politionele actie vertrokken wij vanuit Salatiga naar **Djakarta**.

We hebben versperringen geruimd onderweg en met detectors de weg vrijgemaakt. Als wij met de Genie ergens kwamen was er een brug weg. Met de **bewoners** samen maakten we dan een nieuwe brug. Zij hielpen ons met de aanvoer van bomen en houtblokken. **Met zijn allen** zetten we dus een brug in elkaar. Maar het kon ook zijn dat die zelfde brug de volgende dag alweer verdwenen was. De inlanders die ons meehielpen kregen eerst te eten en dan werken. **Geld** kregen ze pas later op de dag en niet te veel want anders kwamen ze niet eerder terug dan dat het geld op was.

We hebben het gehad met **Generaal Spoor**, die kwam dus op bezoek en die reed als eerste over de nieuwe brug van ons. Hij had altijd zijn hondje achter in zijn jeep zitten. Hij stapte uit en hij heeft **hoofdschuddend** voor de brug gestaan. Hij kon het niet begrijpen dat wij dat gemaakt hadden.

Het gebeurde dat we gewoon met de hand nieuwe brugdelen zaten te maken. Met een **handboor** en ander **eenvoudig gereedschap**. Hij stond echt versteld daarvan. Kort daarop is hij overleden. **Generaal Spoor, dat is de generaal!** Ik heb hem destijds dus in levenden lijve gezien. Ik ben 6 jaar geleden, september 2007 teruggeweest naar Indië en daar heb ik ook zijn graf bezocht. Dat vond ik heel belangrijk. Dat teruggaan naar Indonesië heeft mij toch heel erg goed gedaan, maar het was ook heel emotioneel.

Ik was samen met mijn mijn oudste dochter en kleinzoon **Jacco**, hun partners. Jacco heeft de hele reis uitgestippeld en alles opgezocht wat ik daar wilde zien. Het ereveld, de Koepelkerk, **Toko Oen** op **de Bodjong!** We hebben alles kunnen vinden en

teruggezien, behalve de Tijgerclub.

Waar mijn kazerne stond, staat nu een klein schooltje. Ik ben daar op mijn knieën gegaan en heb de grond gekust. In **Salatiga** zijn we geweest in het kerkje waar ik destijds mijn **belijdenis** deed.

Om daar weer te zijn was heel emotioneel. Dat was voor mij heel erg zwaar om daar weer naar binnen te gaan.

Terug uit Indië kreeg ik eerst 6 weken verlof. Gratis met de trein overal naar toe. Ik heb in **Schoonhoven** nagediend bij AAT als chauffeur. Daar deed ik allemaal chauffeurswerk, o.a. in Schoonhoven, **kamp Vught** en **Gilze Rijen**. Ik bleef OVW- er en ook beroeps tot eind dec.'49. Vanuit het Rijk kreeg ik een opleiding tot **machinebankwerker** in **Rotterdam**.

Daarna ben ik in de **scheepsbouw** terecht gekomen. In 1956 heb ik op de scheepswerf een **ernstig ongeluk** gehad. Ik kreeg een mast op mijn rug. Sindsdien zat ik thuis. Zo, mag ik nu even een sigaretje roken?” vraag sobat Gerrit van Soomeren. Joop helpt hem met het draaien van een shaggie hoewel het voor hem 50 jaar geleden is dat hij een shaggie rolde, zijn handen trillen niet.

“Ik kwam aan in **Amsterdam** en werd door de MP naar **Amersfoort** gebracht,” gaat sobat Gerrit verder.

“Waarvoor was dat dan,” vraagt Marianne geïnteresseerd.

“Omdat ik aan boord **zwaar arrest** had gekregen van **14 dagen**. Dat was in de **Middellandse Zee**.

Ik had theedienst aan boord van de **Engelse passagiersboot**, de naam weet ik echt niet meer, Daar werd aan boord **een thee-uurtje** gehouden. Je kreeg dan een glazen kom, dat vond ik niks. Ik nam een beker van de kant af en daar gooide ik mijn thee in over. Een officier waarschuwde me dat ik dat niet mocht doen. Dat was **beledigend voor de Engelsen**. Ik heb de thee terug in de glazen kom gegooid. Toen draaide ik mij om en gooide het terug in de beker. Daarvoor moest ik op rapport komen en dat heeft mij **14 dagen zwaar arrest** gekost. Ik mocht mijn kajuit niet uit. Bij aankomst in Amsterdam werd ik dus door **2 MP-ers** opgehaald en moest ik in **Amersfoort** nog 4 á 5 dagen zitten. **Eind maart**. In mijn **tropenuniform** op een open jeep. Man, wat heb ik het **koud** gehad.

Toen ik eindelijk naar huis mocht, was er **niemand** die mij opwachtte. Ze wisten niet eens dat ik thuis kwam. Geen **versierde straat of deur** voor mij! Wat wel gebruikelijk was wanneer iemand uit Indië weer thuis kwam.”

Dat weten wij maar al te goed. Dat kunt u in deze Sepatoe Roesak lezen en zien. Tijdens de reünie van 28 september in Vught willen wij er ook **ruimschoots bij stilstaan**.

“Als ik het boekje krijg, dan zal ik het aan **Frank** en **Jacco** laten zien. Zij hebben mij de laatste twee keer naar de reünie gebracht en hebben het heel erg naar hun zin gehad. Ik zie bijna niets meer, maar het was wel leuk om met **Gerrit Gleijm** te spreken. Hij is de enige nog van **5^e genieveld compagnie**.”

Marianne heeft onlangs met sobat Gleijm gebeld voor zijn verjaardag en die vertelde dat hij zeer zeker weer naar de reünie komt. Frank en Jacco, jullie zijn dus met jullie vader, opa, ook weer **van harte welkom!** Gerrit van Soomeren zit op zijn praatstoel maar wij houden rekening met de leeftijd van onze sobats. We nemen hartelijk afscheid. Het is **hoogtijd** om op te stappen en Rotterdam aan de andere kant van de Maas te bezoeken. De kanarie maakt nog een mooie riedel ten afscheid.

Wij konden beslag leggen op een brief geschreven door een moeder aan haar zoon die in militaire dienst zit. Ter wille van het briefgeheim verzoeken wij u deze brief niet hardop voor te lezen.

Lieve jongen,

Even een paar regels om je te laten weten dat ik nog steeds leef. Ik schrijf deze brief langzaam omdat ik weet dat je niet snel kunt lezen.

Je zult als je thuiskomt ons huis niet meer herkennen, we zijn namelijk verhuisd.

Je vader heeft een nieuwe baan, hij heeft nu 600 mannen en vrouwen onder zich. Hij is papierprikker geworden op het kerkhof. Annie, je zus, is gisteren bevallen. Ik weet nog niet of het een jongen of een meisje is geworden, dus ik kan je nog niet vertellen of je oom of tante bent geworden.

Annie d'r man is al acht maanden op zoek naar een sigarettenautomaat om een pakje Lucky Strike te kopen.

Vorige week heeft het 2 keer geregend, eerst drie dagen en toen 4 dagen en het waaide zo hard dat één van onze kippen 5 keer hetzelfde ei heeft gelegd.

Je vader moet bij z'n psychiater in het vervolg vooruit betalen, vanwege zijn neigingen om daar uit het raam te springen.

Ik ben gezakt voor mijn rijexamen, ik kreeg zelfs voor mijn theorie een bekeuring.

Z o jongen, je bent weer op de hoogte met het wel en wee van onze familie, tot schrijfs.

Je moeder.

P.S. Ik wilde nog wat geld meesturen maar de brief was al dichtgeplakt.

Passagierslijst Johan van Oldenbarnevelt

vertrek Tandjong Priok 24 april 1948

verm. aankomst Amsterdam 18 mei 1948

samengesteld door Dienst kwartiermeester-generaal directoraat verkeerswezen,

Bureau havenafvoer

Koninginnegracht 50, Den Haag.

telefoon 110065

De namen en andere gegevens zijn opgenomen zoals deze bij het vertrek uit Nederlandsch-Indië bekend waren.

De gemeentebesturen (z.m. bijgestaan door de plaatselijke Demobilisatieraden) worden verzocht:

1. aan de familie, woonachtig in het door militairen opgegeven adres, schip en datum van terugkeer te melden en te doen nagaan, of de terugkerende militairen aldaar kunnen worden opgenomen
2. indien opname niet mogelijk is, elders onderbrenging te verkrijgen;
3. Het nieuwe adres telegrafisch op te geven aan: het doctoraat Verkeerswezen, Bureau Havenafvoer, Koninginnegracht 50, Den Haag
4. Voor KNIL-militairen en burgers wordt de huisvesting verzorgd door het Centraal bureau voor Oorlogsslachtoffers (C.B.V.O.)
5. Omtrent hen, die naar huis kunnen worden vervoerd, doch in hospitalen of ziekenhuizen worden opgenomen, zal door de zorg van de Inspecteur Geneeskundige Dienst Kon.Landmacht bericht aan de burgemeesters en aan de familie worden gezonden, met de vermelding van de inrichting, waarin de betrokkene zal worden opgenomen.

N.B. De aandacht wordt er nogmaals op gevestigd, dat het niet mogelijk is, de terugkerende militairen in de ontschepinghaven af te halen of te begroeten.

Aarden A	sold.	Lindenheugel-Geleen Floresstraat 16,	2-6 R.I.
Adema K	sold 1	Workum D 58	2-6 R.I.
Adel Th.H.van de ,	sold.1	Papendrecht, Merwedensingel	2-6 R.I.
enz.			

2-6 R.I.
na terugkeer uit Indië een bijeenkomst in Sittard.
Voor de troep staat Luit.Bentick, luit.Fejjen.
1e rij 4e sergt,Wijers 5e sergt.v.d. Linden

Overleden sobats

2-6 R.I.

sobat **H.P. de Loenen** uit Amsterdam,
sold. 3^e Cie.
geboren 24 augustus 1922 en overleden 8 januari 2011

sobat **J.C.(Cor) v.d. Westen** uit Tilburg,
sold. 1e klas OST-Cie.
geboren 26 maart 1926 en overleden 21 december 2012

sobat **W.(Wietze) Westerhof** uit Sittard,
sold. 1^e klas, 2^e Cie.
geboren 25 mei 1921 en overleden 4 maart 2013

Tijgerbrigade.

sobat **B.(Bouke) Hoekstra** uit Heemskerk, 2-7 RI
geboren 22 februari 1922 en overleden 4 oktober 2012

sobat **B.(Ben) Maas** uit Eindhoven, 5 RS
geboren 5 december 1927 en overleden 10 december 2012

sobat **A.(Arie) Aalburg** uit Hoogvliet, 31^e Hupva
geboren 6 juni 1926 en overleden 20 februari 2013

Wij wensen de families heel veel sterkte toe met de verwerking van het moeten loslaten. Maar ook met het vasthouden van de mooie herinneringen.

Tijgerbrigade respect tot het einde en verder

Het secretariaat ontving het overlijdensbericht dat Mevr. **R. Limburg- Zijtsel**, echtgenote van **Tom Limburg 2-7 RI**, op 11 januari 2013 op 90 jarige leeftijd is overleden. Zij waren afgelopen jaar met hun zoon aanwezig tijdens de Tijgerbrigade-reünie in Vught. Een brief met woorden van medeleven is door ons aan de nabestaanden verzonden. Correspondentieadres: T. Limburg, Wolfskers 7, 5803 LX Venray.

Tijgerbadge.

We hebben bij **goudsmid Sanne van Boeckel** nog een aantal van deze **Tijgeremblemen** laten maken. De ook door de re-enactmentgroep gedragen **duplicaat Tijgerbadge** is bij de commissie te koop voor slechts **€ 35,-** inclusief verpakking- en verzendkosten. Hebt u interesse, neemt u dan contact op met het secretariaat.

Tijgerpostzegels

Er zijn nog tijgerpostzegels te koop.

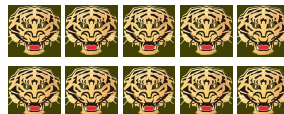
Een velletje met 10 zegels,

frankeerwaarde 1, kost slechts € 10, -

Na storting van dit bedrag op

onderstaande rekening wordt het velletje zegels u toegezonden.

Vermeldt wel tijgerpostzegels!

Foto's op website.

Voor het fotoalbum van Conny van de Wiel, 2-6 RI, vult u de volgende link in op de zoekbalk van uw internet:

<http://s1097.photobucket.com/user/Sepatoeroesak/library/conny%20van%20de%20wiel>

Voor het fotoalbum van Frans van Heeswijck, MP 2-6 RI, vult u de volgende link in op de zoekbalk van uw internet:

<http://s1097.photobucket.com/user/Sepatoeroesak/library/frans%20van%20Heeswijck>

Voor het fotoalbum van Huib Kers 2-6 RI 3^e Cie vult u de volgende link in op de zoekbalk van uw internet:

<http://s1097.photobucket.com/user/Sepatoeroesak/library/Huib%20Kers%203-2-6RI>

of op www.sepatoeroesak.nl bij index →fotoalbums!

Bent u ook in het bezit van foto's of documenten die nog niet op de website staan en bent u bereid om deze foto's tijdelijk af te staan aan Marianne zodat zij ze op het internet kan zetten, neem dan contact op met Marianne.

Leuk?

Zou u het ook leuk of gezellig vinden als wij in het kader van de nazorg bij u op **visite een kopje koffie** komen drinken en gezellig praten over het heden en verleden? Laat het ons weten. Bel. Schrijf. Mail. Wees niet verlegen, wij zijn het ook niet!

Hebt u hulp nodig bij **militaire nazorg**? Geef ons een seintje, wij zullen ons best voor u doen **u op de juiste weg te helpen**. Zoekt u andere (vergeten) **sobats**? Vraag het ons. Wij hebben een enorm bestand met **heel veel adressen**.

Hebt u een **jubileum** b.v. 60 jaar getrouwd, behaalt u een **zwemdiploma**, wint u **de hoofdprijs** in **de staatsloterij**, bereikt u een **speciale leeftijd**, wordt u **grootvader** of **overgrootvader**, laat het ons weten.

Ligt u in het **ziekenhuis**, of moet u naar het ziekenhuis voor **langere tijd**, laat het ons weten!

Kijkt u op het binnenblad kافت voor telefoonnummers, adressen en e-mailadressen.

Marianne : Secretariaat 010-4382758. of 06-25278220

Krijgt u het **antwoordapparaat**, spreek dan duidelijk naam en telefoonnummer in, wij bellen u zo snel mogelijk terug!

Onze Tijgerbrigade reünie is vastgesteld op zaterdag 28 september 2013 te Vught.

U wordt t.z.t. weer per nieuwsbrief nader geïnformeerd.

Noteert u vast deze datum in uw agenda of op de kalender?!

Wij hopen dat u hebt genoten van dit boekje Sepatoe Roesak.

**Maar vergeet u het niet, dit werk voor u kan
alleen blijven bestaan door uw donaties**

Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-brigade:
ABN-AMRO, rekeningnummer 97.21.38.021.
t.n.v reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T-Brigade.
te Hoogvliet

Het blad van en voor de sobats 2-6 RI, T-Brigade april/mei 2013
Website: www.sepatoeroesak.nl

Redactie en lay-out blad Sepatoe Roesak.:
Mevr. Marianne Pragt-Lankhuizen, Schakelpad 12, 3192 JH
Hoogvliet.
Telefoon 010-4382758 of 06-25278220
Redactionele ondersteuning:
De heer Joop Pragt.

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door Nationaal
Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg met de middelen uit de
Nationale Postcode Loterij, BankGiro Loterij en de Lotto.
Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen

ANNO 1944

